

Gặp Quý

Contents

Gặp Quý	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	7
5. Chương 5	9
6. Chương 6	11
7. Chương 7	13
8. Chương 8	15
9. Chương 9	17
10. Chương 10	19
11. Chương 11	21
12. Chương 12	23
13. Chương 13	25
14. Chương 14	27
15. Chương 15	29
16. Chương 16	31
17. Chương 17	33
18. Chương 18	36
19. Chương 19: Phiên Ngoại 1	37
20. Chương 20: Phiên Ngoại 2	40

Gặp Quý

Giới thiệu

Thể loại: Hiện đại đô thị, ôn nhu công x khả ái thụ, người x quý, tiểu ngược, HE<3Editor: Tiểu Lưu LinhBeta: Kaoru c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/gap-quy>

1. Chương 1

CHƯƠNG THỨ 1

Hôm nay La Kỳ lại nhìn thấy hắn.

Gọi “hắn” thật ra cũng không đúng lắm, nhưng nếu như dùng là “nó”, y sẽ cảm thấy không được lễ phép — La Kỳ vốn là người rất biết điều, lại được giáo dục cẩn thận từ nhỏ, cho nên nghĩ đi nghĩ lại, vẫn là

quyết định gọi “hắn” để chỉ “người” kia sẽ tốt hơn.

Dĩ nhiên, nói “người” cũng không hoàn toàn đúng, bởi vì... tên kia vốn là quỷ, là linh hồn a.

Cứ vậy lẳng lặng nhìn hắn, chợt nghĩ tới bản thân vốn là kẻ cho tới bây giờ cũng không tin cõi đời này có cái gì quỷ thần. Ngày đó đột nhiên ở bến xe số 33 nhìn thấy tên kia, toàn thân lập tức tê dại, La Kỳ không cẩn thận một đầu liền đụng phải trạm bài.

“Thật vô dụng.” Quỷ đảo mắt liếc y một cái, sau đó phiêu phiêu dang dang bay lên nóc trạm bài.

Mà La Kỳ chỉ có thể ngược nhìn hắn, khóe miệng rút a rút, rút nửa ngày một âm tiết cũng phát ra không nổi.

Quỷ đứng đưa đôi chân trong suốt, ngược lại vô cùng hăng hái, tò mò bay tới trước y, mặt cơ hồ muốn dán vào mặt La Kỳ gấp gấp hỏi “Anh nhìn thấy tôi sao?”

La Kỳ chớp chớp mắt, mới vừa rồi hung hăng đụng vào trạm bài bây giờ tựa hồ mới có chút phản xạ, đau đớn bất ngờ ập tới làm y “ngao” một tiếng ôm lấy đầu.

“Thiết, ra là không thấy được a” Quỷ có chút thất vọng, bĩu bĩu môi phiêu trở về nóc trạm bài.

La Kỳ phản ứng luôn luôn so với người khác chậm hơn mấy phách —— đối với đau đớn cũng tốt, đối với có mọi chuyện xảy ra xung quanh cũng hảo —— nhưng lần này y thực sự chịu không nổi, vội vàng ôm đầu chạy chối chết, vừa vượt vượt ***g ngực thiếu dưỡng khí vừa tìm chỗ lẩn trốn.

“Không cần biết tiểu tử kia có phải thật là quỷ hay không, ngàn vạn lần không thể khiến hắn dễ mất tới a!”

Trở lại phòng trọ nho nhỏ, La Kỳ vội vàng đặt một đĩa hoa quả lên bàn thờ bồ tát, điểm ba nén nhang. Sau đó mang theo kinh hãi cùng run sợ lạy a lạy. Y ngay cả cơm tối cũng không thèm ăn, lạy xong liền mò mẫm lên mạng tra mấy phương pháp tránh tà.

Ngày thứ hai, khí trời rất tốt, ánh nắng vô cùng tươi sáng.

“Ban ngày quỷ không thể ra ngoài đúng không a?” La Kỳ thầm nhủ trong lòng, cảm thấy có chút may mắn, trấn tĩnh đi đến bến xe buýt.

Bến xe thật đông người, nữ có nam có, trẻ có già có, đứng có ngồi có —— chỉ thiếu mỗi bay lơ lửng trên không mà thôi.

La Kỳ an tâm, móc ra bánh bao vừa mới mua, bắt đầu gặm.

Bánh bao được chế biến rất ngon, vỏ bánh thực mỏng, một ngụm cắn xuống chính là cảm thấy hương thơm lan tỏa. La Kỳ một đêm chưa ăn gì, gặm một cái bánh cứ nhiên vẫn chưa thỏa mãn, vì vậy liền lập tức chu môi thổi hơi nóng, bận rộn chén cái thứ hai.

Y ăn vô cùng vui vẻ, cho nên cũng không đề phòng bên cạnh có người hỏi “Đây là bánh bao thanh thái hương cô* (bánh bao nhân rau xanh và nấm) phải không?”

La Kỳ vẫn là say sưa nhai nhai nuốt nuốt, không thèm để người nọ vào trong mắt.

Chỉ nghe đối phương khê thở dài, sâu kín nói “Tôi khi còn sống cũng rất thích loại này.....”

“Ách!”

Miệng bánh đang ăn liền nghẹn ở trong cổ, cổ nuốt xuống đến mức mặt đỏ bừng, khí cũng suyễn không nổi.

Đại thúc đứng bên cạnh y thấy thế thì sợ hết hồn, hai mắt tròn tròn, lập tức vung quyền giúp La Kỳ đem miếng bánh nôn ra ngoài.

“Người trẻ tuổi, ăn cái gì cũng từ từ thôi a, đừng nóng vội! Đừng nóng vội!” Đại thúc oang oang nói, thân thể hắn cường tráng, quả đấm cũng đủ nặng.

La Kỳ bị ăn mấy quyền kia thiếu chút nữa hộc máu, nhưng cũng chỉ có thể bèn ho khan một bên hướng đối phương nói “Cám ơn” ho khan một cái “Cám ơn” lại tiếp tục ho khan.

“Ai” Bên tai thoảng một tiếng thở dài.

Nghe được thanh âm kia La Kỳ cả người nhoáng cái như rơi xuống hầm băng, tay cầm nửa cái bánh đang ăn dở không ngừng run rẩy run rẩy. Y vừa nuốt ngược thuận khí, vừa dùng khóe mắt liếc a liếc, liếc nửa ngày mới tìm được “người” vừa lên tiếng lúc nãy. Kẻ đó chính là con quỷ mà tối hôm qua y nhìn thấy, bây giờ hẳn cả người dẫu sau trạm bài, chỉ lộ ra cái đầu, ánh mắt buồn bã nhìn chăm chăm vào nửa cái bánh bao trên tay La Kỳ.

La Kỳ len lén nuốt nước bọt, dưới chân một li lại một li lùi càng xa trạm bài càng tốt.

Quỷ kia giống như không hề chú ý tới động tác của y, ánh mắt tuyệt vọng nhìn chiếc bánh bao thơm ngon không ngừng bay ra xa khỏi mình.

La Kỳ khẽ thở một hơi, sau đó cố vươn chân lên vào chỗ đông người nhất.

Xe buýt thoáng cái đã tới, “chi ——” một tiếng xa xa kéo theo hai vệt bánh xe nghiêng trên đường, sau đó mới dừng hẳn lại.

“Nga ——” Đám người vội vã chen lấn hồng leo lên xe thật nhanh.

La Kỳ cúi đầu nhìn bánh bao đang ăn dở, chân không chạm đất đã bị người trước người sau đẩy lên xe, sau đó dễ dàng tìm được một khe hở nhỏ đứng vững, túi xách của y cũng bị người ép thành nhân bánh.

La Kỳ bị chen tới trầy da sứt thịt huyết nhục mơ hồ, nhìn tới nửa cái bánh bao trên tay, chỉ có thể tiếc nuối xem nó một chút, sau đó đành làm một việc vô cùng đáng khinh. Đó là đem bánh bao bị ép tới thê thảm cùng túi nylông ném ra khỏi xe.

Dĩ nhiên, La Kỳ cũng không nghĩ hành động vứt rác của mình có gì trái với đạo đức xã hội, bởi vì y là đem bánh bao hướng thùng rác ven đường mà ném, hơn nữa bằng khả năng cùng kinh nghiệm của bản thân, La Kỳ nghĩ bánh bao đáng thương kia nhất định sẽ bay một đường cung tuyệt mỹ sau đó rơi thẳng vào bên trong thùng rác.

Bất quá, thế sự luôn có việc ngoài ý muốn. Mà việc ngoài ý muốn của La Kỳ chính là, tiểu bánh bao kia bay thì có bay, chỉ là lại rơi cách thùng rác không tới năm cm a.

La Kỳ lúng túng sờ sờ đầu, thầm nghĩ muốn xuống xe đem rác ném vào đúng nơi, nhưng tài xế xe buýt đương nhiên sẽ không cho y cơ hội này, nhấn cần ga một cái, xe lập tức gào thét sau đó chạy như bay.

“Rõ ràng có thể ném vào a” La Kỳ buồn khổ nhìn nhìn bên xe dần khuất xa, trong lòng tràn đầy ân hận cùng lo lắng.

Bởi vì cảm giác động trong lòng, nên lúc xe buýt quẹo qua khúc cua phía trước, La Kỳ lại lần nữa nhìn về phía trạm thai.

Và y thấy... thấy một thân ảnh trong suốt dưới ánh mặt trời, đầu hơi cúi, lặng lẽ đứng trước thùng rác, một cánh tay lơ lửng giữa không trung, phía dưới chính là bánh bao vừa bị La Kỳ vứt bỏ —— cánh tay của cậu ta cứ như vậy lơ lửng một cách vô ích, thế nhưng... vẫn là chậm chạp không muốn buông xuống.

*Thanh thái hương cô chính xác là trông như thế này~ ____

2. Chương 2

CHƯƠNG THỨ HAI

La Kỳ là một người dễ dàng mềm lòng. Vì mềm lòng cho nên buổi tối khi y từ trên xe bước xuống, nhìn thấy quỷ kia vẫn đứng nguyên tại chỗ cũ, nỗi sợ hãi ban sáng dường như tiêu biến, thiếu chút nữa không nhận được muốn tiến lên an ủi.

Dĩ nhiên, thiếu chút nữa không nhận được so với không nhận được vẫn là chênh lệch rất lớn —— hơn nữa, cho dù mềm lòng đến mấy, La Kỳ vẫn chưa quên tên kia chính là quỷ a.

Quỷ đương nhiên là vô cùng đáng sợ, mặc dù cũng có một vài câu chuyện tốt đẹp về bọn họ, nhưng vẫn không thể một hơi mà thổi bay hình tượng ác quỷ đã khắc cốt ghi tâm.

“Ai mà biết được tên kia liệu có đột nhiên xanh mặt nhe rằng nhào tới đòi lấy mạng mình hay không!” La Kỳ vừa âm thầm cảnh báo bản thân, vừa cố gắng nhìn thẳng, đầu ngẩng cao, coi như mắt ngơ tai điếc mà đi xuyên qua hắn.

Khoảnh khắc đi ngang qua, mặc dù rất nhanh thôi, La Kỳ vẫn là hơi nhìn tên kia một cái.

Chẳng qua là một cái.

La Kỳ phát hiện khu vực này mặc dù vắng vẻ, nhưng sẽ không vắng vẻ đến nỗi bị đội bảo vệ môi trường lãng quên. Vì vậy bánh bao mà buổi sáng La Kỳ vứt bỏ nhất định không thể lưu đến tối — thế nhưng, quý kia vẫn là bất động nhìn chằm chằm vào một khoảng trống trên mặt đất, đầu cơ hồ muốn chui luôn vào thùng rác.

Chẳng qua là hơi nhìn một cái, La Kỳ lại căng thẳng đến nỗi cơ thể cứng nhắc, trong lòng âm ỉ dư vị khó gọi tên không phải là nhẹ nhõm, mà là vô lực, còn mang theo một chút chua xót.

“Thời điểm cậu ta chết còn rất trẻ a.” La Kỳ lặng lẽ nghĩ.

Đèn đường ban đêm so ra kém với mặt trời rực rỡ, ánh sáng thực yếu ớt. Dưới ánh đèn vàng vọt, thân ảnh đối phương không còn là nửa trong suốt, nếu như không sớm biết đối phương là quỷ, La Kỳ cảm giác chính mình sẽ đem cậu ta biến thành một người sống bình thường.

Quý có gương mặt rất non nớt. La Kỳ đã hai mươi sáu, mà tên đó thoát nhìn so với y còn nhỏ hơn ít nhất bốn tuổi.

Đột nhiên tiểu tử kia khẽ cúi đầu, khiến cho La Kỳ nhìn không rõ vẻ ngoài của hắn, nhưng dựa vào cuộc gặp gỡ buổi sáng, hình như gương mặt cũng khá đẹp, ân, quả không tồi.

Trẻ tuổi, đẹp trai, cũng đã không còn nữa... tương lai.

La Kỳ khe khẽ thở dài, thế nhưng dưới chân cũng không dừng lại.

Đèn đường hắt bóng lên trạm thai nhỏ nhỏ, dần bị y ném lại sau lưng, trong mộng ảo liền biến thành một con đom đóm chanh sắc, vỗ vỗ đôi cánh bay suốt ngày đêm.

Bình minh rồi cũng lại tới, La Kỳ dậy thật sớm, thu thập xong xuôi liền xuống lầu, sau đó đi đến cửa hàng điểm tâm mua hai cái bánh bao, vừa chậm rãi đợi xe.

Đám người đứng đợi ở trạm thai không ngừng hi hi hươu hươu (ồn ào, nhộn nhịp). Vị đại thúc hôm qua giúp đỡ y cũng có mặt, trên tay cầm một ***g chim nhỏ nhỏ, nhàn nhã trêu chọc điệu. La Kỳ cùng đại thúc chào hỏi, sau đó móc ra bánh bao từng ngậm từng ngậm cắn cắn nuốt nuốt.

Hết thấy đều rất có sức sống, ngay cả tên tiểu quỷ dưới ánh mặt trời tựa như trong suốt, cũng rất có sức sống.

“Thanh thái hương cô a đây là món ăn mà khi còn sống tôi thích nhất.....” Cậu ta phiêu cách La Kỳ độ ba bước chân, mắt ba ba nhìn bánh bao trên tay y, tự lẩm bẩm.

Động tác nơi miệng của La Kỳ có hơi dừng lại một chút, sau đó như không có chuyện gì tiếp tục ăn — chẳng qua là do nơi mà tên kia trôi a trôi vừa có người bước qua, mà cảnh tượng một người xuyên qua một linh hồn lơ lửng hoàn toàn không thích hợp để thưởng thức lúc đang dùng bữa.

Bởi lẽ, hình ảnh ấy sẽ nhắc cho y nhớ, cái gì mà “âm dương đôi ngả”.

Hôm nay xe buýt đến chậm hơn mọi ngày, La Kỳ đã ăn hết cả hai cái bánh bao mà xe vẫn chưa tới.

Quý tựa hồ cũng cảm thấy không thú vị, ở trong đám người lung lay một vòng liền phiêu trở về nóc trạm bài.

Trên nóc trạm bài có mấy con chim sẻ, không biết có phải bởi vì động vật so với con người luôn nhạy cảm hơn hay không, mà khi quý kia mới vừa phiêu đến, mấy con chim liền hoảng hốt tranh nhau bay mất.

La Kỳ ngẩng đầu giả bộ nhìn nhìn bầu trời, ánh mắt lại rơi trên người tiểu quỷ kia. Hắn “ngồi” trên nóc trạm, đôi tay trong suốt đưa ra như muốn hứng lấy ánh mặt trời buổi sớm — ánh nắng tháng sáu đã có

chút hương vị của mùa hè, chỉ mới sáng sớm đã rực rỡ đến nỗi khó có thể nhìn thẳng —— ở dưới ánh mặt trời tươi sáng, tay của hắn mơ hồ đến không nhìn ra hình dáng.

“Mùa hè a” Chỉ nghe quỷ khê nói như vậy.

Thanh âm của hắn cũng không lớn, so với tiếng huyền não xung quanh quả thực chỉ tựa như đang thì thầm, thế nhưng kỳ quái chính là, La Kỳ lại có thể nghe —— nghe thấy giọng nói u buồn kia nhất thanh nhị sở.

La Kỳ hít một hơi thật sâu, sau đó từ từ thở ra. Tuy nhiên bầu không khí xung quanh lại giống như bị ánh mặt trời rực rỡ thiêu đốt, cho dù y có cố gắng hít thở hàng chục lần, vẫn chẳng khác nào một chú cá nhỏ bị ném lên bờ, giấy dựa tìm sự sống.

Thật may, cuối cùng xe cũng tới.

Xe buýt nhanh như điện chớp mà đến, lại nhanh như điện chớp rời đi.

Gió từ cửa xe đang mở lập tức ồa vào. La Kỳ bị làn gió mạnh mẽ thổi đến nỗi không mở nổi mắt, cuối cùng đành dứt khoát thỏa hiệp mà nhắm lại giả vờ ngủ say.

Ánh sáng len vào giữa hai hàng mi mang theo một mảnh hồng hồng. Tại nơi tràn ngập màu hồng phấn đó, một con đom đóm chanh sắc vẫn như cũ từ từ bay lên.

Bay lên bay lên, La Kỳ vốn đang giả vờ ngủ liền thật sự thiếp đi.

Sau đó, La Kỳ ngủ quên luôn trên xe, kết quả là liền đi làm trễ, lương thưởng chuyên cần tháng này coi như mất trắng —— nhưng khi y một thân một mõi ngồi trên xe buýt về nhà, tâm tình lại hoàn toàn thoải mái.

Thậm chí, y còn thừa dịp không có ai mà ngắt trộm một bó hoa hồng bạch, sau đó, đến đặt ở bên dưới trạm bài.

“Đây là anh tặng hoa cho tôi? Tại sao lại làm vậy a? Anh nhìn thấy tôi?” Quỷ tò mò ra sức đuổi theo y, không ngừng tra hỏi —— mặc dù, La Kỳ lại cảm thấy tên kia giống như đang lải nhải thì đúng hơn.

Y vẫn là không cười không đáp, nghe mà như không nghe, thấy mà như không thấy.

Quỷ vẫn không chịu buông tha, đứng trước bó hoa, chỉ vào nó oán trách “Đóa này bị trùng cắn hư rồi.”

La Kỳ mắt nhìn thẳng, chậm rãi đứng lên.

Quỷ cũng không tiếp tục đuổi theo.

Y âm thầm suy đoán “Cậu ta đại khái không thể rời đi trạm thai đi?”

Sau lưng không có động tĩnh, La Kỳ mơ hồ có chút thất vọng, nhưng cụ thể thất vọng cái gì, bản thân cũng không thể nói rõ. Nhưng khi y nghĩ thực sự phải đi, quỷ lại đột nhiên cất tiếng cười.

“Mặc dù anh không nhìn thấy tôi, bất quá, nếu để hoa ở chỗ này, coi như là anh tặng cho tôi đó nha ” Thanh âm của hắn rất trong trẻo, tựa như ánh mặt trời sáng sớm hôm đó, rực rỡ không một tia âm ế.

Hắn chậm rãi nhoẻn cười “Cảm ơn...”

“Không cần khách khí.” La Kỳ nhỏ giọng đáp lại.

Chẳng qua thanh âm La Kỳ quá nhỏ, nhỏ như chính y cũng không nghe được, nhỏ như chính quỷ cũng không nghe ra.

3. Chương 3

CHƯƠNG THỨ BA

Những ngày sau đó cứ lặng lẽ trôi đi như nó vốn phải thế.

La Kỳ không có hứng thú tìm hiểu lý do y đột nhiên có thể nhìn thấy quỷ, lại càng không có hứng thú bị người khác biết khả năng của mình, vì vậy y vẫn như cũ bình thường đi làm bình thường tan ca, vẫn là kẻ chăm chỉ luôn đi sớm về muộn.

Trong mắt mọi người, La Kỳ sống cũng quá đơn giản đi Lớn lên không có gì nổi bật, công việc nhàn nhàn, mỗi ngày bận rộn lại bận rộn, thế nhưng bận rộn cả một ngày cũng không hiểu nổi mình đã làm cái gì. Mấy đồng nghiệp nhìn y chán nản, sau đó rút ra một kết luận “Hỗn cất đẳng tử” (ý chỉ người lười biếng, không tìm thấy mục tiêu, không có lý tưởng sống, do đó không có động cơ để làm việc, cả ngày dài đi lê lết) La Kỳ nghe xong, cũng phụ họa cười cười.

Mặc dù, y biết mình so với người khác vẫn có điểm khác nhau.

Đó là.

Y có thể nhìn thấy quỷ.

Mỗi người lại có một mong muốn khác nhau. La Kỳ thời niên thiếu cũng từng có một khao khát, đó là được đi xỏ lỗ tai giống như mấy thanh niên nổi loạn. Bất quá La Kỳ luôn là kẻ hay chần chờ, đợi đến khi y quyết định xong xuôi thì mọi người đã muốn chuyển qua khuyên môi khuyên mũi mất rồi.

Một năm sau, La Kỳ buồn bực nhìn khắp sân trường, đồng học đều là kẻ mang khuyên mũi người gấn khuyên môi, đột nhiên y như ngộ ra ý nghĩa một câu danh ngôn “Một hy vọng không thể thực hiện thì chẳng khác nào một điều tầm thường.”

Bởi vì những lời này, La Kỳ dần dần học được cách “xa rời ảo tưởng, trân ái cuộc sống”, từ nhà trường bước chân vào xã hội, càng tiến gần hơn với cuộc sống hiện tại.

Do vậy, dù là chuyển công tác hay bỏ tỉnh lý hương, La Kỳ đều bình yên đón nhận — y bây giờ, chỉ muốn là một người bình thường đúng nghĩa.

Nhưng ngay khi bản thân cảm thấy thỏa mãn, muốn sống tiếp như vậy cả đời, La Kỳ cư nhiên lại có thể nhìn thấy quỷ — nhìn thấy quỷ cũng được đi, y lại bắt đầu cùng con quỷ đó nảy sinh ý tứ a

La Kỳ không biết người khác khi nhìn thấy quỷ sẽ có phản ứng gì, bất quá xem lại bản thân, hình như có gì không đúng lắm.

La Kỳ mỗi ngày đều phải đến trạm thai hai lần, sáng một lần tối một lần, vô luận trời mưa gió lớn hay là nắng cháy da thịt, nếu y còn muốn giữ công việc hiện giờ, mỗi ngày hai lần “cùng quỷ có một ước hẹn” liên không thể thiếu được. Nếu như mấy ngày đầu nhìn thấy quỷ y còn e sợ, thì hiện tại La Kỳ lại có chút vui vẻ khi gặp hán a.

Chẳng hạn khi trời mưa, La Kỳ đến trạm thai hơi chậm một chút, chen không nổi vào mái hiên đành phải che dù đứng một bên.

Mà quỷ lại phiêu ngay cạnh y.

Vào hè mưa đến rất nhanh, giọt mưa rơi xuống dày đặc, kết thành lưới, liên thành phiến.

Bầu trời một mảnh xám xịt, thân thể quỷ thoát nhìn không còn trong suốt như cũ, vì vậy hình ảnh mưa tuyến xuyên qua thân thể hán kích thích thị giác rất mạnh.

Quỷ kinh ngạc ngấm ngấm cơn mưa, La Kỳ im lặng dùng dư quang nhìn quỷ.

Sáng sớm đã mưa khiến cho không khí có chút lạnh lẽo. La Kỳ vừa nghĩ “Dù sao vẫn chưa vào giữa mùa hè a”, vừa đánh giá tiểu quỷ bên cạnh. Thời điểm hán biến thành quỷ có thể là mùa hè, mặc trên người chỉ có một chiếc áo phông cộc tay cùng quần ngắn, ở giữa cơn mưa thoát nhìn không mấy phù hợp.

Mưa rơi xuống người quỷ, dưới chân hán là những bọt nước vẩn đục.

Mọi người xung quanh đều trách cứ xe buýt đến muộn, chỉ riêng La Kỳ là lặng lẽ, lặng lẽ nhìn thân ảnh trong suốt của quỷ dưới mưa.

Quỷ đương nhiên sẽ không có cảm giác.

La Kỳ biết, lại không nhìn được hơi nghiêng cây dù trên tay, từng chút từng chút che đi cơn mưa trên đầu hán.

Đến khi cây dù hoàn toàn ngăn trở cơn mưa trên đầu quỷ, thân thể La Kỳ hơn nửa cũng đã ướt đẫm.

Nước mưa gõ tí tách tí tách trên dù nhỏ, quý ngược lại không có phản ứng —— hẳn đơn giản là trầm mặc nhìn về phía xa xa, không nhúc nhích.

La Kỳ tự cười nhạo bản thân Có dù hay không đối với tên kia mà nói, căn bản đều giống nhau đi.

Quý ngẩn ngơ không phát hiện có người đang vì mình che mưa.

Dù biết, La Kỳ vẫn không thu hồi tán. Y cứ như vậy lẳng lặng đứng bên trạm bài, cây dù trên tay mạn bất kinh tâm (thờ ơ, không để ý, không đếm xỉa tới) nghiêng nghiêng, thân thể cũng theo đó mạn bất kinh tâm dính mưa —— cho đến khi xe buýt tới bến.

Bởi vậy, ngày thứ hai nghẹt mũi nhưc đầu cũng chỉ có thể nói là chính mình đáng đời.

Bệnh cảm của La Kỳ phải qua một tuần lễ mới khỏi. Vì bệnh tình không tính là nghiêm trọng nên y cũng không xin nghỉ phép, mỗi ngày vẫn mang theo hai chiếc bánh bao vừa hít hít nước mũi vừa gặm.

Đối với La Kỳ mà nói việc này thật sự vô cùng mất hình tượng, may mắn mọi người cùng chờ xe với y chẳng qua là quay lưng làm như không thấy, thỉnh thoảng mới hơi cau cau mày, ngược lại quý kia giống như phát hiện ra việc gì hay ho lắm, luôn tiến tới trước mặt y cười nhạo.

“Mùa hè anh liền bị cảm a ——” Hẳn kéo trường âm tựa như hát, “ Chẳng lẽ anh là một tên ngọc?”

Khóe miệng La Kỳ rút a rút, sau đó không thêm lý tới cậu.

“Uy, trong túi của anh có một con sâu Tôi thấy đó nha ” Tên kia kinh hãi vừa la hét thất thanh vừa nhảy loạn.

La Kỳ nhịn không được, “ Ắt xì ——” một tiếng hướng ngay giữa mặt quý.

Thành phần của cái nhảy mũi này quả thực rất phong phú, có nước miếng của La Kỳ, còn có món bánh bao mà quý luôn ưa thích

“A a a ” Quý thét lên vội vã nhảy ra, vẻ mặt khinh bỉ nhìn chằm chằm La Kỳ, “ Anh thật mất vệ sinh a ”

La Kỳ thừa dịp lau miệng: Khe khẽ liếc mắt.

Quý nhăn mũi, vung vung tay, phiêu trở về nóc trạm bài không thêm ra ngoài nữa.

La Kỳ lơ đãng nhìn trạm bài một cái, khóe miệng tự nhiên kéo lên.

Mặc dù mấy người xung quanh y, giống như sợ bản cũng dần dần lui mất.

4. Chương 4

CHƯƠNG THỨ 4

Hồi còn ở nhà cũ, cuối tuần đối với La Kỳ vẫn luôn trôi qua vô cùng lười biếng. Ngày thường bận rộn một vòng —— mặc dù bận rộn như thế nhưng rốt cuộc vẫn là không rõ mình bận rộn cái gì —— thế nhưng cuối tuần chính là thời điểm để thả lỏng bản thân a Ngủ nướng, chơi game online, hoặc là vùi mình trên ghế sa lon nhắm nháp vài trận bóng rổ. Cuối tuần ở nhà đối với La Kỳ chính là như vậy.

Có lúc La lão cha nhìn quý tử của mình nhàn rỗi sinh lười biếng nhịn không được nói nói vài câu, thế nhưng đối với y lại tựa như gió thoảng bên tai, miệng ậm ừ đáp lời, trên thực tế cái gì cũng không thêm nghe vào.

Bây giờ xa nhà, chuyện gì cũng phải dựa vào bản thân, La Kỳ mới dần dần sửa lại thói xấu ngày xưa Mặc dù lòng rất khó chịu nhưng bên ngoài lại tỏ ra bàng quan, mệt mỏi đến mấy cũng hiếm khi ngủ, thời gian để thư giãn này nọ tính ra là rất ít. Mà phần lớn thì giờ, La Kỳ đều dùng để nghiên cứu đồng sách chuyên khảo, hoặc là đi bàn công việc với đối tác.

Mỗi lúc y không đi bàn việc mà cũng không muốn xem sách, La Kỳ sẽ đi đến trạm thai ngồi.

Cái gì cũng không làm, đơn giản là ngồi đó thần thờ. Có lúc chỉ ngồi hai phút, có lúc lại ngồi đến mấy giờ.

Trạm thai thật nhiều người qua lại, thế nhưng không một ai chú ý đến nam nhân gương mặt hốc hác lặng lẽ ngồi đó. Chỉ có tiểu quỷ nơi trạm bài lại thực đặc biệt, hần thỉnh thoảng cao hứng lại phiêu tới bên cạnh y cùng nhau ngồi.

“Anh ở đây chờ xe a? Ngồi lâu như vậy, không cảm thấy nóng sao?”

Mấy lần đầu quỷ còn tỏ vẻ nhàm chán chống cằm hỏi y, sau lại thấy nhiều lần, liền cũng lười lằm bằm lâu bầu tự hỏi tự đáp. Một người một quỷ cứ như vậy ngốc ngốc hồ hồ ngồi dưới ánh nắng gay gắt, hướng về phía con đường vắng tanh, ngẩn người.

Thỉnh thoảng La Kỳ cũng thấy bản thân kỳ quái “Tại sao mình lại muốn chạy đến trạm thai cùng tiểu quỷ kia cùng nhau ngồi a?” Y suy nghĩ thật lâu, rốt cuộc tìm được đáp án mà đáp án này quả thực không mấy vui vẻ gì.

Tại nơi đô thị phồn hoa mà xa lạ này, y đều không có bằng hữu.

La Kỳ tự thấy mình không ngu ngốc, nhưng y lại có một vấn đề cá nhân nhỏ nhỏ. Đây cũng không phải nói y đối với xã giao có cái gì chướng ngại, chẳng qua là y so với người bình thường luôn phản ứng chậm hơn mấy phách.

“Chơi bóng rổ bị bóng đập vào đầu, chơi trò chơi thì luôn bị thua, nghe người khác kể chuyện cười cũng mãi mới hiểu.....” La Kỳ vô cùng bất đắc dĩ, “Mình thế nào cứ như vậy xui xẻo a”

“Thiệt, xui xẻo, anh so với tôi còn có thể xui xẻo hơn sao?”

Bên cạnh có ai đó tiếp lời. La Kỳ sửng sốt, lúc này mới phát hiện ra bản thân đã không cẩn thận đem suy nghĩ trong lòng toàn bộ nói ra hết, mà “người” vừa tiếp lời y, lại chính là tiểu quỷ vẫn luôn ngồi bên cạnh.

Quỷ đung đưa đôi chân, gương mặt thờ ơ “Phản ứng chậm thì đã làm sao, tôi phản ứng nhanh như vậy không phải vẫn bị xe đụng chết đó thôi? Như vậy có oan hay không cơ chứ ”

La Kỳ vô cùng ngạc nhiên, ánh mắt vốn luôn giữ thẳng liền không tự chủ được khẽ liếc sang người bên cạnh.

Bất quá quỷ kia còn đang chìm đắm trong hồi ức đau thương của mình, cũng không có thì giờ mà chú ý đến y “Rõ ràng còn kém tố chất một bước, đột nhiên cứ như vậy mà chết —— còn có ai xui xẻo hơn tôi a!”

Quỷ vẻ mặt rất bình tĩnh, yên lặng không một gợn sóng.

La Kỳ tự nhủ với bản thân tuyệt đối không thể quang minh chính đại nhìn chăm chăm hần, sẽ bị phát hiện mất. Thế nhưng thân thể lại không nghe theo lý trí, cứ như bị đóng băng, tầm mắt cũng không chịu di chuyển, La Kỳ chỉ có thể đau khổ không có biện pháp.

Quỷ kia tựa hồ đang nhìn một cái gì đó, lại cũng giống như không nhìn bất cứ cái gì. Hần hướng về khoảng không phía trước đột nhiên bật cười, cười đến toàn thân run rẩy.

La Kỳ biết cái gì gọi là “cường nhan hoan tiếu” (trong lòng không thoải mái nhưng bên ngoài vẫn mở miệng tươi cười), bởi vì y cũng từng nếm thử cảm giác ấy nhưng cười đến run rẩy như quỷ kia, bản thân cho tới bây giờ đều chưa từng trải qua.

“Cười giống như đang khóc vậy. ” Y len lén trong lòng cảm thán một câu, ánh mắt cũng chậm rãi thu hồi.

Ánh nắng mùa hè vô cùng chói chang, cho dù trạm thai có mái che, vẫn cứ nóng lợi hại.

La Kỳ yên lặng nhìn mặt đường bị ánh nắng thiêu cháy, bên tai vẫn văng vẳng tiếng cười u uất.

Bên trạm thai có mấy hành khách đang đứng đợi xe, thế nhưng một người cũng không nghe được tiếng cười kia.

Chỉ có một mình La Kỳ nghe thấy, và cũng chỉ có một mình y có thể nhìn thấy.

Quỷ cười đủ rồi, khoan hạ bả vai, quay mặt lại tròng La Kỳ.

La Kỳ nuốt nuốt nước miếng, cổ gồng không cử động.

“Cũng là tại anh.....” Quỷ hung tợn nghiêng rằng, “ Tôi đều đã quên đi chuyện buồn kia—— cũng là tại anh, hại tôi nhớ lại ”

La Kỳ im lặng nhìn trời.

“Đều là lỗi của anh ” Quỷ dán vào tai y “lạc chi lạc chi” mài nha, mài đến tai La Kỳ phát đau hần mới lui về.

“Dù sao anh cũng không nhìn thấy tôi,” Quỷ phẫn phẫn bất bình, “dùng lời lẽ còn không bằng trực tiếp động thủ ”

Nói xong, hần liền biến mất.

La Kỳ bị dọa có chút hoảng hồn, vừa muốn nghiêng đầu tìm người, trước mắt liền hạ xuống một đôi chân trong suốt.

“Ha ha ha ”

Ba tiếng cười to từ trên đầu truyền đến, thế nhưng La Kỳ chính là lại trẻ độn chưa hiểu chuyện gì xảy ra Tên tiểu quỷ nhỏ mọn đó, đang ngồi trên đầu y nha

La Kỳ nhất thời xanh mặt Mặc dù quỷ không có cân nặng, mặc dù quỷ không thể đụng vào da thịt, nhưng chỉ cần tưởng tượng một con quỷ ngồi trên đầu mình, La Kỳ trái tim một mảnh xung động —— mà xung động kia...vốn chưa từng xảy ra!

Nói cách khác, La Kỳ đang phát điên.

“Là quỷ thì không dậy dỗ nổi sao Ta sẽ có biện pháp thu thập người ”

5. Chương 5

CHƯƠNG THỨ NĂM

Là một người bình thường, La Kỳ tự nhiên không thể có bản lĩnh hàng yêu phục ma nhưng người bình thường có phương thức giải quyết của người bình thường, La Kỳ nói muốn thu thập tiểu quỷ kia thật ra cũng không phải là việc gì qua khó khăn.

Hết thấy chỉ cần chuẩn bị xong xuôi đạo cụ thích hợp là tốt rồi.

Tỷ như, món bánh bao thanh thái hương cô mới ra lò này đây.

“A bánh bao bánh bao” Quỷ phiêu ở bên người La Kỳ, ánh mắt như muốn nuốt chửng bánh bao nóng hổi trên tay y.

La Kỳ bất động thanh sắc thối thối một chút, cử chỉ ưu nhã đưa đến bên khóe miệng, sau đó chậm rãi cắn hạ một miếng nhỏ “ Ân ~ mùi vị quả nhiên không sai ” Không uống công y từ sáng sớm đã chạy đi mua

Quỷ đôi mắt giật a giật, hai tay cố nín lấy La Kỳ, nghiêng đầu nhìn nhìn bánh bao trắng nõn, sau đó hút hút mũi, đáng thương ngắm La Kỳ chậm rãi ăn uống.

La Kỳ trong bụng cười đến co thắt, trên mặt vẫn cố tỏ ra nghiêm trang, cắn bánh bao từng miếng từng miếng sung sướng hưởng thụ.

Quỷ nhìn động tác của y, sau đó miệng vô thức khép mở, một cái lại một cái vô vọng nhai nhai.

Động tác của La Kỳ từ từ dừng lại Bộ dáng của cậu ta thật sự là quá ngu ngốc, ngu ngốc đến nỗi La Kỳ đều không nhẫn tâm tiếp tục khi dễ, chỉ đành hai ba miếng vội vàng nuốt trọn nửa cái bánh bao còn dư lại —— trong lúc vội vàng còn bị bánh bao cực nóng làm bỏng đầu lưỡi.

“Bánh bao” Quỷ mắt ngấn nước nhìn chằm chằm bàn tay La Kỳ, ngũ quan cũng nhanh biến thành chiếc bánh bao trắng tròn.

Oán khí trong lòng La Kỳ lập tức tiêu biến, ngược lại cảm thấy ân hận tràn trề “ Mình tại sao lại có cảm giác bản thân đang khi dễ một đứa trẻ a? ”

Tiểu quỷ trước mặt nhìn mặc dù trẻ tuổi, nhưng trẻ tuổi thì trẻ tuổi cũng tuyệt đối không trẻ đến mức có người coi hần như tiểu hài tử nha.

“Chẳng lẽ khi biến thành quỷ sẽ ảnh hưởng đến trí lực a?” La Kỳ trong lòng đoán mò, chờ khi xe buýt tới bến, bỏ lại ánh mắt u oán của quỷ kia, nhanh chóng chạy mất.

Sau khi lên xe, La Kỳ hiếm khi may mắn lại chiếm được một chỗ ngồi sát cửa sổ. Y theo thói quen nhìn về phía trạm thai Quỷ kia về mặt đưa đám, đứng ở phía dưới trạm bài ai thanh than thở.

Vì vậy tâm tình La Kỳ đột nhiên trở nên rất tốt —— không phải là cái loại hả hê tầm thường, mà là cảm giác vui vẻ thập phần mềm mại, hòa cùng một chút thương tiếc từ tận đáy lòng.

“Ngày mai sẽ không khi dễ cậu ta đi?”

Bởi vì quyết định như vậy, La Kỳ mỉm cười hủy bỏ kế hoạch trả thù, cũng bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ đến việc đối với tên giống như tiểu hài tử kia hòa hoãn một chút.

Đáng tiếc, quỷ lại một chút cũng không chịu phối hợp.

Đêm hè tại thành phố không thể nói lạnh, vì vậy ghế dài nơi trạm thai đôi lúc sẽ bị mấy người lang thang biến thành giường ngủ. La Kỳ cũng gặp qua vài lần, có chút quen thuộc. Tối hôm đó y từ trên xe bước xuống, liếc thấy có người ngồi trên ghế dài cũng không có cảm thấy kỳ quái.

Nhưng khi nhìn kỹ xem người nọ đang làm gì, La Kỳ lập tức nhíu mi. Hần chậm rãi cởi giày, ngồi xếp bằng trên ghế dài, vô cùng vui vẻ —— khu chân.

Loại hành vi này La Kỳ cũng không phải là chưa từng làm qua, nhưng hành động của y dù sao cũng đều là tại nhà, hơn nữa vẫn luôn chọn lúc chỉ có một mình mà thôi. Bấy giờ đột nhiên ở nơi công cộng nhìn thấy người khác làm như vậy, cho dù là buổi tối không có người, La Kỳ vẫn cảm thấy không thoải mái —— nhất là người nọ thỉnh thoảng còn đưa bàn tay vừa khu chân xong lên mũi ngửi ngửi

La Kỳ đen mặt quay ra đi đường vòng.

Nhưng y mới vừa nhắc chân, quỷ đã trộm bay lại gần.

Cậu ta phiêu ở giữa không trung, bắt chiếc người kia co co chân, sau đó xoát một cái cởi luôn đôi giày thể thao —— đôi giày cũng theo quỷ trôi lơ lửng trên không, trông vô cùng quái dị.

Khoảng cách giữa hần với La Kỳ vô cùng gần, gần đến nỗi đôi chân kia tưởng như sắp chạm vào mũi y đến nơi.

La Kỳ không biết hần muốn gì. Mặc dù lý trí liên tục cảnh báo y, mặc kệ quỷ kia làm ra cái trò gì, tốt nhất là giả vờ không nhìn thấy, sau đó trực tiếp đi xuyên qua hần, thế nhưng La Kỳ vẫn chần chờ không quyết, bởi lẽ, y rất rất không muốn làm vậy a.

Xuyên qua thân thể tử quỷ kia, tuyệt đối không muốn nha!

Cho nên La Kỳ chỉ có thể đứng đó.

Chỉ thấy quỷ kia về mặt nghiêm trang, chậm rãi, khu chân.

“Ba ” La Kỳ rõ ràng nghe được trong đầu mình có cái gì đó vỡ vụn.

Đánh mất lý trí, La Kỳ liền quên luôn việc khống chế thân thể, y cứng ngắc lui lại hai bước, đem cả tứ chi co lại thành đoàn.

“Hắc hắc” Một tràng cười tê lạnh phát ra từ sau lưng y.

La Kỳ theo bản năng quay lại —— vừa quay đầu, liền nhìn thấy một đôi mắt hắc bạch rõ ràng.

Quỷ nở nụ cười vô cùng chói lóa, gương mặt toát lên vẻ cổ quái âm hiểm.

“Cư nhiên thiếu chút nữa bị ngươi lừa gạt.” Tay của hần mạnh mẽ bóp chặt cổ đối phương.

La Kỳ không động.

Quý hướng y nhe răng, lộ ra bạch nha lạnh lẽo.

La Kỳ nhìn nhìn bạch nha trước mặt, “cô đông cô đông” nuốt xuống một khẩu nước miếng.

Thấy đối phương mặt mũi tái xanh, mục đích dường như đã đạt được, quý gật đầu tỏ vẻ hài lòng, sau đó vừa nghiêng răng vừa trách móc “Anh gạt tôi Anh rõ ràng là nhìn thấy tôi ”

La Kỳ khoe mắt giật giật, bất tri bất giác hồi đáp “Cậu có chú nha (răng sâu)”

Một trận gió thổi qua, đại thúc khu chân khê hắt hơi một cái.

Quý bị phẫn chỉ vào mũi La Kỳ, sau đó tức giận mắng “Nếu tôi mà đụng được vào người anh, tôi nhất định sẽ bóp chết anh ”

6. Chương 6

CHƯƠNG THỨ SÁU

“Anh nhìn thấy tôi” Quý u oán lắm lắm.

La Kỳ vẫn là ngồi trên ghế dài không động.

Thấy y như vậy quý kia không khỏi sinh khí tiếp tục cầu nhàu “Anh rõ ràng là nhìn thấy tôi”

La Kỳ cảm thấy nhức đầu.

Đại thúc vốn vô tư làm ra hành động bất nhã giữa chốn công cộng lập tức bị dọa cho sợ đến ôm đầu chạy trốn —— mặc dù La Kỳ đáng đáp nhìn kiểu gì cũng không giống mấy kẻ lưu manh, nhưng cho dù là ai khi thấy y hướng về phía không khí vừa trợn mắt vừa than thở, đôi lúc còn nói vài ba câu chẳng ăn khớp với nhau, cũng sẽ có bao nhiêu da gà da vịt đều nổi lên hươu chi bây giờ còn là buổi tối vắng người.

Nhìn theo bóng đại thúc một đường vừa gào thét vừa bỏ chạy thục mạng, La Kỳ liền nhanh chóng lặng. Nếu không bây giờ y làm sao có thể đang hoàng ngồi ở trạm thai để nghe một con quý cầu nhàu a?

“Anh khi dễ quý ”

Tiểu tử kia cuối cùng cũng quyết định đổi câu nói, La Kỳ nghe cảm động đến nỗi thiếu chút nữa rơi lệ. Vì vậy để đáp lại, y rốt cục mở miệng đáp lời “Tôi thể nào lại khi dễ cậu?”

Quý cảm hận trừng mắt, nghiêng răng nghiêng lợi nặn ra hai chữ “Bánh bao ”

“Phốc —— khụ khụ khụ” La Kỳ lập tức che miệng lại, đem tiếng cười cứng rắn biến thành liên tiếp ho khan.

“Ho mấy cái không chết được ”Quý oán hận nguyên rửa anh.

Y nửa cười nửa ho khan mất một lúc sau đó mới chậm rãi hỏi đối phương “ Cậu rất thích ăn bánh bao a? ”

Quý hơi ngẩn người, sau đó cảnh giác nhìn y chằm chằm “ Làm sao? Anh lại muốn dùng chiêu này? Nói cho anh biết, một chiêu đối với tôi không thể sử dụng hai lần a ”

“Phốc” La Kỳ lại muốn bật cười, “Cậu là Ngưu Tiểu Cường a?”

Quý quay lại liếc y một cái.

“Yên tâm đi, tôi sẽ không làm vậy đâu.” La Kỳ cảm thấy vừa giận vừa buồn cười, “Lần trước đều do cậu ngồi lên đầu tôi, tôi vạn bất đắc dĩ mới phải làm như vậy.”

“.....” Quý có chút trầm mặc, ánh mắt lo lắng liếc liếc sang hai bên, “Cũng là tại anh không chịu thừa nhận có thể nhìn thấy tôi, nếu như anh sớm nói thì tôi cũng sẽ không hành động như vậy a.”

La Kỳ vui vẻ “Như vậy tức là từ nay cậu sẽ không làm thế nữa? ”

“Nói nhảm ” Quý thở dài sau đó ngẩng đầu nhìn trời, “ Tuy đã biến thành quỷ nhưng dù sao tôi vẫn muốn giữ lại mặt mũi nha Chuyện xấu hổ như vậy anh cho rằng tôi muốn làm hay sao? Còn không phải là một người rảnh rỗi. ”

Nụ cười đọng trên khóe môi La Kỳ cứ theo từng câu nói của quỷ mà phai nhạt dần, đơn giản vì y hiểu tâm tư của tiểu tử kia Bởi vì luôn không có ai nhìn thấy, bởi vì luôn không có ai cùng trao đổi, cho nên mới làm ra chút chuyện vớ vẩn giết thời gian mà thôi —— ý tứ của quỷ chính là như vậy đi.

La Kỳ đột nhiên nhớ tới hoang đảo cầu sinh* Trong phim là một người bị lạc đến đảo hoang chỉ có mỗi quả bóng chuyền làm bạn, mỗi ngày lại mỗi ngày trôi qua chỉ có thể cùng nó nói chuyện.

Mà bây giờ, trạm thai này đây đối với tiểu quỷ kia chẳng khác nào hoang đảo. Hẳn đối với người đứng chờ xe lắm nhảm tự nói tự nghe, đôi lúc lại bày ra mấy trò đùa ác, bởi lẽ hẳn mỗi ngày đều ở chỗ này, thế nhưng không một ai hay biết, đương nhiên càng không thể có chuyện cùng hắn trao đổi này nọ —— rõ ràng là nơi có rất nhiều người lui tới, nhưng đối với quỷ lại chẳng khác nào hoang đảo chỉ có một “ người ”.

“Cậu tên là gì?” La Kỳ giọng nói không tự chủ lại tăng thêm một tầng ôn nhu, thanh âm nhẹ nhàng tựa như thủ thỉ.

Quý nghe không rõ “Anh nói cái gì?”

La Kỳ cười cười “Tôi hỏi, cậu tên là gì.”

“Nga.” Quý gật đầu một cái, sau đó khẽ nhún vai, “Quên rồi. ”

“Ách.” La Kỳ thiếu chút nữa bị sặc nước bọt, “Cái gì gọi là ‘quên rồi’ a ”

“Quên rồi chính là quên rồi ” Quý vẻ mặt thờ ơ bay tới cạnh y chậm rãi ngồi xuống, lấy tay chỉ chỉ vào đầu, “Anh cũng biết, bị tai nạn xe cộ rất dễ lại di chứng, không nhớ rõ tên tuổi thì có cái gì kỳ quái đâu. ”

Đã là quỷ còn chơi trò mất trí nhớ a?

La Kỳ rất muốn hỏi như thế, nhưng lời nói đến khóe miệng lại thay đổi “ Vậy cậu còn nhớ rõ cái gì? ”

“Nhớ a nhớ rất nhiều a.” Hắn sờ sờ cằm, vẻ mặt tự tiểu phi tiểu.

La Kỳ kiên nhẫn chờ đối phương nói ra những điều mà hắn còn nhớ, nhưng đợi nửa ngày, tên kia rốt cuộc lại nhướn mày nói một câu “ Tôi tại sao lại phải nói cho anh biết a? ”

La Kỳ méo mặt.

Quý rất không có lương tâm phát tay đuổi người “Tán gẫu cũng tán gẫu đủ rồi, người cũng nên về đi thôi.”

La Kỳ im lặng không đáp, nhưng thời gian quả thật không còn sớm, y nghĩ cũng đến lúc phải trở về rồi —— dù sao quỷ ở trạm thai cũng chạy không thoát, ngày mai còn có thể gặp mặt. Nghĩ như vậy, La Kỳ cũng không dùng dằng thêm nữa, đứng lên hướng nhà mà đi.

“Ai ai, người kia chờ chút ”

Đi chưa được hai bước, quỷ đã vội cất tiếng gọi.

La Kỳ quay đầu nhìn lại, quỷ “hắc hắc” cười lấy lòng “Cái đó, anh ngày mai có ăn bánh bao Trần Ký hay không?”

La Kỳ liếc mắt tỏ vẻ xem thường “Tôi tại sao lại phải nói cho cậu biết a?”

Quý vò vò đầu, đáng vẻ nhăn nhó “Cái đó dù sao tôi để ý thấy anh luôn ở trạm thai ăn điểm tâm, hơn nữa bánh bao Trần Ký hương vị lại rất thơm ngon cho nên”

“Cho nên?” La Kỳ có chút khó hiểu, “Cho nên cái gì?”

“Không có gì.” Quý nhanh chóng lấp liếm, sau đó quay người phiêu trở về trạm bài.

La Kỳ ngây ngốc đứng đó một lát, cuối cùng quyết định tốt nhất là trở về nhà đi ngủ.

Sáng ngày thứ hai, La Kỳ cố gắng dậy sớm lượn quanh đường tìm mua bánh bao thanh thái hương cô.

“Anh lại khi dễ quỳ ”

Thấy La Kỳ cầm trong tay túi ny lon có in chữ “Trần” thật lớn, quỳ “ngao” một tiếng đánh tới. Hấn chỉ vào túi bánh tỏ vẻ vô cùng phần nộ, thế nhưng trên mặt lại viết rất rõ hai chữ vui mừng.

“Chẳng lẽ khi hấn còn sống có quan hệ gì đó với cửa hàng bán bánh bao kia?” La Kỳ đột nhiên thật tò mò. Tò mò đến mức liền đem cả cuối tuần hao tổn ở cửa hàng bánh bao Trần Ký kia.

Chú thích:

Hoang đảo cầu sinh*: Cast away (Một mình trên hoang đảo) của đạo diễn Robert Zemeckis kể về nhân vật Chuck Nolan – người trở thành “Robinson thời hiện đại” khi phải sống một mình trên một hòn đảo sau khi sống sót trong một vụ tai nạn máy bay. Tại đây anh chỉ có một quả bóng chuyền làm bạn và đã phải vật lộn, xoay sở rồi dần dần thích nghi với cuộc sống nơi hoang đảo...

Bộ phim này đã từng mang về cho Tom Hanks nhiều giải thưởng như: Giải nam diễn viên xuất sắc nhất của Hiệp hội những nhà phê bình phim New York, Chicago...

Cuộc bình chọn do trang web nổi tiếng về phát hành và phân phối DVD phim – Lovefilm – thực hiện với sự tham gia của hơn 2000 khán giả. Cast away đã đánh bại những bộ phim nổi tiếng về ngày tận thế như 2012 của đạo diễn Roland Emmerich, Armageddon của Michael Bay...

Trích dẫn

Nguồn: tuoitre Một số hình ảnh của bộ phim:

7. Chương 7

CHƯƠNG THỨ BẢY

Phòng trọ của La Kỳ ở cũng khá gần cửa hàng bánh bao Trần Ký, đi bộ chỉ mất khoảng mười phút mà cách trạm thai cũng không xa mấy, khoảng hai mươi phút là đến. La Kỳ buổi sáng đi tới cửa hàng mua bánh bao sớm một chút sau đó vòng lại trạm thai, tổng cộng mất nửa tiếng —— cái chính là cửa hàng bánh bao và trạm thai lại ở hai hướng khác nhau.

Chủ nhân của cửa hàng bánh bao Trần Ký là một đôi vợ chồng trung niên, lại cùng quê với La Kỳ, bất quá hai người bọn họ đều sống ở thành phố cũng được một thời gian rồi.

Lão bản nướng quả nhiên có trí nhớ thật tốt, La Kỳ tới cửa hàng mua bánh có hai lần nàng liền nhớ rõ tướng mạo của y thứ bảy y đến, lão bản nướng đã từ xa cất tiếng gọi “Tiểu La tới rồi?”

“Vâng, lão bản nướng sớm a.” La Kỳ cười cười cùng nàng chào hỏi.

“Ngô, cái gì lão bản nướng a, kêu Triệu tỷ được rồi ”

Lão bản nướng Trần Ký tính cách vô cùng thoải mái, những lúc rảnh rỗi liền lôi kéo khách hàng thiên nam hải bắc cùng nhau tán gẫu. La Kỳ lần trước tới mua bánh liền được lão bản nướng hỏi tên, lần sau đã bị nàng kêu “ Tiểu La Tiểu La”. Bất quá, La Kỳ cũng không cảm thấy chán ghét.

Tại thành phố rộng lớn xa lạ này, có thể gặp được đồng hương, La Kỳ thấy mình thực may mắn.

“Hôm nay lại mua thanh thái hương cô sao? ” Lão bản nướng vừa lục tiền thừa đưa lại cho khách, vừa xoay người hỏi y.

La Kỳ gật đầu.

Lão bản nướng mỉm cười, trong nụ cười còn mang theo điểm đắc ý “Hôm nay có rất nhiều người mua thanh thái hương cô a, Triệu tỷ đặc biệt giữ lại hai chiếc nha. Lão Trần còn nói mấy người trẻ tuổi các cậu, cuối tuần sẽ không dậy được sớm như vậy để tới mua bánh bao, đúng là chỉ ba hoa, ” Nàng liếc mắt nhìn chồng đang lấy túi gói lại bánh cho khách, cười thập phần sung sướng, “Buồn bực a ”

Lão bản Trần Ký là người hàm hậu, cũng rất kiệm lời. Bị lão bản nướng giễu cợt cũng không nói lại, chỉ ngẩng đầu đối La Kỳ cười cười, sau đó tiếp tục bận rộn a bận rộn.

La Kỳ hôm nay quả thật tới không tính là sớm, trước đó đã có rất nhiều khách hàng, bây giờ còn dư lại bất quá là vài người ít ỏi, tự nhiên cũng thừa ra khá bàn trống. La Kỳ mua thêm một chén sữa đậu nành sau đó đi vào trong quán, vừa ăn vừa cùng lão bản nướng trò chuyện “Cửa hàng bánh bao Triệu tỷ cùng Trần ca mở ra chắc cũng nhiều năm rồi a?”

“Không phải là nhiều năm, mà là nhiều nhiều năm mới đúng.” Lão bản nướng vừa bán xong mấy cái bánh, tạm thời nhàn rỗi. Nàng dùng tay vỗ vỗ lên ***g hấp bánh bao, vẻ mặt vô cùng tự hào “Tiểu La cậu đừng xem cửa hàng này nhỏ, thế nhưng tỷ tỷ cùng Trần ca đã được lên ti vi rồi đó ”

Những khách nhân biết chuyện cũng cười “Chính là mấy năm trước, trong chương trình món ngon dân gian, hai chúng ta ngồi ăn bánh bao cũng bị góp mặt vô.”

“Vẫn thiếu a, năm ngoái Tiểu Xa thi đại học, đài truyền hình cũng tới phỏng vấn còn gì ” Có người bổ sung.

La Kỳ nghe mà sửng sốt “Tiểu Xa?”

“Là con ta, tên Trần Xa.” Lão bản nướng vẻ mặt rạng rỡ, gương mặt lão bản cũng hiện ra mấy phần thỏa mãn.

“Tiểu Xa tiểu tử kia thật lợi hại Một lần thi liền đỗ ngay đại học. Nếu cháu của ta cũng có tiền đồ như vậy ta liền cảm tạ trời đất a.”

Lý đại gia, cháu trai của bác mới đi vườn trẻ thôi mà

.....

Những người khác còn huyền thuyên gì đó, thế nhưng La Kỳ một lời cũng không nghe lọt. Chẳng qua tâm tư của y sớm đã rơi vào nam nhân tên Trần Xa kia.

Ngay giữa cửa hàng có treo một bức ảnh gia đình thật lớn, La Kỳ chỉ cần nhìn thoáng qua một cái liền dễ dàng nhận ra bộ dạng trưởng thành của Trần Xa Tướng mạo không phải quá nổi bật, nhưng mi mục ngạnh khí, trên mắt đeo một gọng kính vuông, thân thể toát lên khí chất vô cùng trầm ổn.

Tuổi của hắn tựa hồ cùng quỹ không sai biệt lắm, La Kỳ mơ hồ cảm nhận được mối quan hệ của hai người này.

“Tên kia có vẻ rất thích bánh bao Trần Ký, chắc cũng là khách quen đi?”

Nghĩ như vậy, La Kỳ rất muốn hỏi lão bản cùng lão bản nướng một chút. Nhưng mọi người trong cửa hàng lại đang háng hái bưng bưng bàn về vấn đề giáo dục hài tử, vì vậy rất khó để đưa ra đề tài kia.

La Kỳ vốn không giỏi nói chuyện, hơn nữa y cảm thấy, đang lúc người khác thảo luận nhiệt tình mà chen ngang thì sẽ rất bất lịch sự. Vì vậy lời ra đến miệng lại nuốt vào, chỉ đành cúi đầu gặm bánh bao hút sữa đậu nành Hôm nay chưa tìm hiểu được cũng không sao, còn có ngày mai a.

Bất quá, suy nghĩ và thực tế luôn khác nhau rất xa.

Đơn giản là vì Ngày thứ hai La Kỳ như cũ vẫn không có thêm thu hoạch.

Lão bản nướng cùng mấy vị hàng xóm miệng lưỡi vô cùng công phu: Nói liên tục không cần nghỉ ngơi, mặc dù lần này La Kỳ rốt cục cũng chen vào được một câu “Trạm thai nơi đó trước kia có phải hay không xảy ra chuyện gì a”, thế nhưng cũng bởi vì âm lượng không bằng một vị đại thẩm mà trong lòng tràn ngập bi ai.

Càng làm cho La Kỳ nhức đầu chính là, dạo này đến ăn bánh bao đều là mấy vị hồng nương (bà mối). Nói chuyện xong với Trương gia cùng Lý gia, hồng nương đại thẩm liền quay sang La Kỳ, hỏi nào là công việc, tuổi tác, quê quán, ngay đến sở thích cũng bị tra ra, sau đó vô cùng vui vẻ nói sẽ làm mai giúp y.

Bị một đám hồng nương giày xéo, kết quả là, La Kỳ đành bỏ dở bữa sáng, vắt chân lên cổ mà chạy.

Trần Ký con đường kia không dễ đi, La Kỳ quyết định hay là đến trạm thai tìm quỹ nói chuyện.

“Trần Xa?” Quỹ kỳ quái nhìn y, “Là ai a?”

“Chính là con trai của chủ cửa hàng bánh bao Trần Ký.” La Kỳ che miệng hàm hàm hồ hồ nói, “Năm ngoái các cậu còn cùng nhau thi đại học mà.”

“Không nhớ rõ.” Quỷ nhún nhún vai, “Mà anh đột nhiên hỏi cái này để làm gì?”

La Kỳ có chút ngần ngại “Cậu không muốn biết mình rốt cuộc là ai sao.....”

“Cho nên anh giúp tôi tìm hiểu?” Quỷ vui vẻ. Hắn ở bên người La Kỳ lượn hai vòng, dưới ánh mặt trời mùa hạ, chỉ thấy một đôi mắt đen lầy trong suốt nhìn chăm chú “Anh tên là gì?”

La Kỳ sững sốt một chút, lúc này mới nhớ bản thân chưa từng nói tên cho hắn biết “Tôi tên là La Kỳ, chữ Kỳ trong Vi Kỳ (cờ vây).”

“La Kỳ đúng không? Anh vốn không phải là quỷ, vậy nên không hiểu —— thật ra khi đã là quỷ, nhất là một con quỷ không thể tùy tiện di chuyển như tôi, nhớ được càng ít càng tốt, suy tư càng đơn giản càng tốt. Bằng không sớm muộn sẽ bị chuyện buồn khi còn sống bức thành quỷ điên a.”

8. Chương 8

CHƯƠNG THỨ TÁM

“Bất luận khi còn sống phát sinh cái gì, chết rồi tất cả đều không còn quan hệ. Lại đi tìm hiểu mấy chuyện kia, chỉ khiến cho mình ngay cả thành quỷ cũng không thoải mái. Cho nên không nhớ được gì thật ra lại là chuyện tốt, không suy nghĩ nữa liền không có chấp niệm, cũng sẽ không đem mình biến thành oán quỷ.” Quỷ lại quay một vòng, híp mắt cười vô cùng khoái trá, “Đối với người nào cũng là chuyện tốt.”

La Kỳ nhìn khuôn mặt tươi cười của hắn, khóe miệng không giải thích được phát sấp, sấp đến không cách nào cất nên lời.

Xung quanh có rất nhiều người cùng chờ xe, thế nhưng La Kỳ lại không buồn che giấu hành động mà trong mắt người khác có bao nhiêu quái dị —— y giơ tay lên, giữa không trung, khe khẽ vuốt ve.

Có người nhìn thấy liền nhíu mi, lách mình tránh ra xa.

Mà sâu trong mắt La Kỳ, y chẳng qua là nhẹ nhàng vỗ vỗ đầu của một tiểu tử —— mặc dù không thể chân chính chạm được, y vẫn là muốn làm như vậy.

Đây là một hành động mang ý nghĩa trấn an. La Kỳ cũng không hiểu y tại sao lại đột nhiên làm như vậy, nhưng thân thể chính là thân thể, đơn giản vươn tay, đơn giản đến nỗi lý trí cũng không kịp phản ứng.

Quỷ đương nhiên không thể cảm nhận, nhưng hắn rõ ràng cũng hơi giật mình, một đôi mắt hắc bạch tựa lưu viên khẽ chớp chớp.

“Tiểu hài tử.” La Kỳ nhẹ giọng than thở, có chút thân mật, có chút đau lòng.

Cho dù thật đã biến thành quỷ, thế nhưng chuyện khi còn sống nói buông liên buông được hay sao? Có ý quên đi chỉ mong sẽ không phải một lần nữa suy tư, đơn giản mà nói quá khứ là thứ hắn luôn để tâm vô cùng.

La Kỳ đột nhiên nhớ tới hôm đó trời mưa, cơn mưa đã hại mình cảm mạo. Ngay dưới làn nước lạnh buốt, quỷ lạng thình, ngây ngốc nhìn.

Thật có thể không thèm nhớ nữa? Thật có thể buông tha hết thấy?

“Tôi không phải tiểu hài tử.” Quỷ sờ sờ tóc mình, có chút ngờ hoặc, cũng có chút lúng túng, “Tôi tròn mười tám đã lâu rồi.”

“Vậy cậu bây giờ bao nhiêu tuổi?” La Kỳ hỏi hắn.

Quỷ bĩu môi “Đã biến thành quỷ còn quan trọng tuổi tác sao?”

“Ừm.”

“Vậy thì chắc là tầm hai mươi mốt.” Quý mặt vô biểu tình, đáy mắt không gợn một tia sợ hãi, “Tôi ở đây đã nhìn qua bốn lần tuyệt rồi, vậy hẳn là đã hai mươi mốt.”

La Kỳ không nói gì. Ngực nghẹn ứ cảm giác trầm muộn khiến cho y nhin không được cố hít một hơi thật sâu.

Không khí mùa hè nóng rực cùng hỗn hợp các mùi vị xông vào buồng phổi, khiến cho La Kỳ ngực một trận tê buốt.

Y đành cuống quýt dời tầm mắt, làm bộ sốt ruột đợi xe buýt.

“Tôi đi lên trên kia giúp anh xem một cái nhé.” Quý nhiệt tình phiêu lên nóc trạm bài, phóng ánh mắt ra xa.

La Kỳ dùng dư quang liếc hần, trong lòng loạn thành một đoàn Chử thấy thứ cảm xúc mềm mại khó gọi tên dần dần lan tràn khắp thân thể, sau đó ngấm sâu vào tận tâm khảm.

Y biết, y biết đây là cảm giác gì. Có lẽ từ nhỏ đã tiếp xúc với nhiều loại người, thế nên đối với những người bị kẻ khác vô tình hay cố ý bài xích, La Kỳ luôn cảm thấy thương mến. Y sẽ cố gắng đối xử thật tốt, vì bọn họ mà làm chút chuyện trong khả năng của mình — thế nhưng La Kỳ đều cẩn trọng không can thiệp quá sâu vào cuộc sống của họ.

Vậy mà đối với tiểu quý nơi trạm thai này hình như đều không phải vậy.

Y muốn biết đối phương khi còn sống đã gặp phải chuyện gì, muốn biết đối phương khi còn sống là người như thế nào, còn muốn vì hần làm chút gì đó, muốn cho hần một lần chân chính nở nụ cười.

Như vậy so với cảm giác trước đây đều không giống nhau đi, thế nhưng La Kỳ vẫn là phân không rõ.

Bên tai thoáng có tiếng nói khê như đáp lại “Là đang yêu không phải sao?”

“A?” La Kỳ phát ngốc.

“Hơn nữa còn giống như yêu thầm mà không dám nói, hảo cực khổ nha.” Nữ đồng nghiệp một tay vỗ vỗ vai y, một tay gấp mép quển sách chiêm tinh, “Đành phải tự cầu phúc thôi.”

“A?” La Kỳ tiếp tục ngây ngốc.

Chờ vị nữ đồng nghiệp thỏa mãn rời đi, nam đồng nghiệp bàn kế bên lén lút chạy tới “Lời nói của Mạnh Sa cậu ngàn vạn lần đừng cho là thật — cô ấy vốn thích xem cung a loại máu a sau đó giúp người khác đoán nhân duyên, không nên tin tưởng quá làm gì ”

La Kỳ thần thờ gật đầu một cái “Cám ơn, mình hiểu mà.”

“Ha, cùng là chiến hào chiến hữu, khách khí như thế làm gì ” Đồng nghiệp hào sảng vung tay một cái, “Tối nay đi hát karaoke, Tiểu La cậu cùng đi nhé?”

La Kỳ cười cười “Chỉ sợ mọi người chê cười thôi, mình hát dở lắm.”

La Kỳ không thích ca hát, cũng không thích đánh bài, thế nhưng có một số việc không thể từ chối, nhất là khi y vẫn chỉ là người mới vào công ty chưa bao lâu.

Buổi tối tan cuộc đã là đêm khuya, chuyến xe buýt cuối cùng cũng đã hết. La Kỳ đánh bắt taxi về nhà, trước khi đến tiểu khu phụ cận, một thoáng do dự, y quyết định bảo tài xế dừng xe nơi trạm thai không một bóng người.

Quý không có ở bên ngoài phiêu phiêu.

La Kỳ đứng dưới trạm bài, nhẹ nhàng gõ hai cái “Đã ngủ chưa?”

Quý thò đầu ra “Tôi không cần ngủ.”

“Nga.” La Kỳ ứng hạ, sau đó liền dựa vào trạm bài không lên tiếng.

Quý kỳ quái nhìn y, chậm rãi bay ra “Đã trễ thế này anh thế nào vẫn chưa về nhà?”

La Kỳ cúi đầu không đáp.

Quý hơi khụy chân, sau đó đột nhiên ngồi thụp xuống “Anh uống rượu a?”

“Ừm.”

Quý kinh hãi “Đi mau đi mau Anh mau về nhà đi Muốn ới thì về nhà mà ới, ngàn vạn lần đừng ới ở đây ”

La Kỳ bật cười, trong nụ cười có điểm không tỉnh táo, ánh mắt cũng là một mảnh mơ hồ. Y vươn tay, tựa hồ muốn chạm vào tiểu quý đang la hét thất thanh trước mặt mình.

“La Kỳ?” Quý khó hiểu gọi tên y.

La Kỳ ngẩn người, sau đó thu tay lại “Xin lỗi, hôm nay uống nhiều quá tôi cần phải về nhà thôi.”

Quý không có đáp trả.

La Kỳ hướng hân vẫy vẫy tay, sau đó bước thấp bước cao rời đi.

9. Chương 9

CHƯƠNG THỨ CHÍN

Cảm thông và tình yêu.

Đó là chủ đề giấc mộng vào buổi tối say rượu.

Trong mộng quý mặc một bộ lễ phục màu đen kiểu cũ, miệng liên tục niệm tay thì gõ vào tấm bảng đen, trên má có hai vết máu đỏ lôm.

“Anh vừa cảm thông lại còn thăm mền tôi?” Quý nhếch môi, hàm răng dính vài vệt máu tanh, dữ tợn hướng La Kỳ cuồng tiếu.

Y hoảng sợ giãy dụa vài cái, rốt cuộc liền tỉnh lại.

“Một giấc mơ điên khùng a.....” Y chỉ biết ôm đầu gào khóc —— thật sự là vô cùng phiền não, vô cùng khổ sở.

La Kỳ tửu lượng vốn không tốt, chỉ cần ba chai bia là có thể khiến người say sưa không biết trời trăng là gì. Vì vậy sáng ngày thứ hai tỉnh dậy, y cảm thấy đầu óc vừa đau nhức vừa choáng váng vô cùng khó chịu.

“Đã không biết uống lại còn uống nhiều như vậy để làm gì ” Quý đối với tình cảnh thống khổ của đối phương có chút hả hê, “Cảm thấy không thoải mái đi? Có phải rất đáng đời hay không?”

“Đừng nói nữa” La Kỳ yên lặng ngồi trên ghế dài nơi trạm thai, trong lỗ tai ông ông không ngừng, “Hào ồn ào.....”

Quý liếc mắt, phiêu phiêu dang dang bay đến phía trước người khác làm mặt quỷ.

La Kỳ mắt nhắm mắt mở coi như không nhìn thấy.

Quý hành động vô cùng ngây thơ Biết rõ người khác không thấy được, hân còn sung sướng chen vào giữa đám đông trốn mắt lè lưỡi, đem gương mặt vốn dễ coi vụn vụn thành biến dạng.

“Làm gì có ai nhìn thấy —— cậu không cảm thấy nhàm chán sao?” La Kỳ đầu óc vẫn mơ mơ hồ hồ, hữu khí vô lực hỏi hân.

Quý không nghe thấy, ngược lại bên người đột nhiên “ bá ——” một tiếng.

Giữa đám người chen chúc vô cùng nóng bức đột nhiên truyền tới một cơn gió mát dịu.

“Ngô?” La Kỳ bất tri bất giác hơi hơi đảo tròn mắt Xung quanh y vốn đầy áp người, thế nhưng hiện tại lại trống hân một vòng lớn.

Thái dương La Kỳ giật đến phát đau Quả nhiên uống rượu sẽ ngộ chuyện —— khi không lại cùng với tiểu quý kia nói này nói nọ, khiến cho người khác hiểu nhầm

May mắn làm sao xe buýt rất nhanh đã tới, mọi người một ồ phong địa hướng cửa xe chen lên, vì vậy không có ai rảnh rỗi quan y một mình lăm bắm lầu bầu nữa.

La Kỳ thở phào nhẹ nhõm, men theo đám đông trèo lên xe. Nhưng vì vẫn còn say rượu nên lực chiến đấu liền giảm sút, y vừa cố chen lên hai cái đã bị người khác kéo về phía sau, chân lệch một cái, ngã bệt xuống đất.

Lần này bị xô đẩy rất mạnh, La Kỳ đau đến nỗi thiếu chút nữa rơi lệ.

Nhưng tài xế xe buýt không tin vào nước mắt. Mắt thấy trên xe đã đông người, tài xế đại ca thủ hạ nhấn một cái, cửa xe liền đóng lại.

La Kỳ “ngao” một tiếng, sau đó lẩn mấy vòng nhào tới bên cửa xe “Sư phó Sư phó ngài chậm một chút ”

Tài xế sư phó cao lâm hạ địa (chỉ sự cao ngạo) nhìn y một cái, cũng không gây khó dễ, mở cửa cho y lên xe.

La Kỳ thật dễ dàng leo lên xe, còn chưa kịp đứng vững, đã bị biển người dồn cho mặt dính vào cửa.

Cửa xe tuyệt đối không thể nói là sạch sẽ, nhưng dù sao vẫn là làm bằng thủy tinh trong suốt. Bởi vậy xuyên qua cửa sổ chỉ chút vân tay, La Kỳ như cũ có thể thấy quý thật rõ ràng.

Quý đang đứng ở nơi mà y bị ngã, cả người cúi xuống, đôi tay cứ thế lơ lửng giữa không trung giống như muốn nâng một vật gì đó.

Tư thế rất kỳ quái, kỳ quái đến nỗi khiến cho La Kỳ nhin không được suy nghĩ lung tung. “Chẳng lẽ vừa rồi cậu ta muốn đỡ mình?” La Kỳ lắc đầu một cái, “Làm sao có thể Cậu ta đâu thể đụng tới mình Đúng là bản thân suy nghĩ nhiều quá rồi ”

Cũng không biết có phải do dư vị rượu đậm qua hay không, mà La Kỳ tựa như nghe được trong lòng có một thanh âm chưa từ bỏ ý định hỏi tới “Nếu đây là sự thực? Nếu là sự thực thì sao?”

Nếu như a..... Y ngả đầu vào cửa xe, tâm tình tự nhiên tốt lên nhiều lắm.

“Cảm thông còn là thâm mến?” Hình ảnh quý đầm đìa máu tươi đột nhiên hiện lên trong đầu La Kỳ, khuôn mặt tươi cười đáng sợ tựa hồ bay bay trước mắt.

La Kỳ khoe miệng giật giật, cố gắng điều chỉnh lại cảm xúc ngổn ngang trong lòng.

“Từ nay nhất định không dám uống nhiều rượu như thế nữa” Đầu rất đau, lòng tham phiền, La Kỳ cảm thấy vô cùng buồn bực.

Một ngày không thuận lợi.

Đầu tiên là tới trễ, sau đó lại nhớ lộn số lượng đơn đặt hàng, náo loạn rồi náo loạn, La Kỳ mệt mỏi tới mức chỉ muốn đâm đầu vào tường.

Y không thông minh, từ nhỏ đã không phải loại người xuất chúng. Công việc, cũng chỉ đúng thời hạn hoàn thành xong nhiệm vụ được giao, hơn nữa mặc dù luôn miễn cưỡng đi tiếp rượu khách hàng, thế nhưng y vẫn không bỏ được thói quen ngại cùng người khác “giao tế”.

Ngoại trừ cha mẹ, không ai coi trọng y ngoại trừ bản thân, không ai muốn tìm hiểu về y.

Có người nói, mỗi cá nhân đều có ưu điểm của riêng mình.

La Kỳ dĩ nhiên cũng có. Y chăm chỉ, nghiêm túc, đầy mình trách nhiệm, lại nhạy cảm, chỉ là không ai nguyện chú ý tới mà thôi.

Buổi tối, La Kỳ lặng lẽ ngồi trên xe về nhà, đột nhiên y thở dài một hơi, trong lòng ân oán bi quan “Chẳng lẽ cứ sống như vậy cả đời sao?”

Thế thì còn gọi gì là nhiệt huyết tuổi trẻ nữa, La Kỳ cũng đã từng mơ ước một tương lai tráng lệ mà giờ đây, y chẳng qua chỉ là một nhân viên quèn mà thôi.

“Ô, không muốn mình chắc chắn là do kiệt sức nên mới sinh ra nghĩ quẩn. Nghỉ ngơi một đêm liền tốt rồi.....”

“Chi ——” Xe chậm chậm ngừng lại.

La Kỳ mệt mỏi bước xuống, thông thả tản bộ về nhà.

“Uy La Kỳ ”

Có người gọi hân.

La Kỳ từ từ ngẩng đầu lên Là quý.

Quý phiêu ở trước mặt y, vẻ mặt cổ quái. “Anh làm sao vậy?” Hân hỏi, “Thoạt nhìn giống như một chết đi a.”

La Kỳ miễn cưỡng cười cười “Không sao.”

Quý nhìn y giả bộ, sau đó cúi mình đánh giá “Chẳng lẽ là do buổi sáng bị té? Không có đạo lý a, anh té chính là cái mông chứ không phải cái đầu ”

La Kỳ yên lặng nhìn trời.

“Đúng rồi, hôm nay ở đây xảy ra một vụ tai nạn giao thông nha ” Quý vô cùng hưng phấn, nói liên thoảng, “Có người say rượu phóng xe đụng vào trạm thai, tốc độ xe tuyệt đối không dưới 70km/h —— Thật may là lúc ấy không có người, bắt quả chiếc xe thể thao kia toàn bộ đều nát bét.....”

La Kỳ an tĩnh lắng nghe, nhìn quý kia trước mắt y huơ tay múa chân —— sau đó, rất kỳ quái, những thứ vốn đề nặng trong tim dần dần biến mất, tựa như lớp băng dày dưới ánh mặt trời chậm chậm tan chảy.

“Thực ra mình cũng đâu phải là một kẻ tầm thường.” Y nghĩ, “Mình còn có thể nhìn thấy quý không phải sao?”

Chỉ có một mình y có thể nhìn thấy tiểu quý nơi trạm thai này.

Chỉ có một mình y có thể nhìn thấy.

Ý nghĩ đấy khiến cho La Kỳ có chút khẩn trương Tựa như, có cái gì đó đột nhiên trở nên vô cùng khác lạ.

10. Chương 10

CHƯƠNG THỨ MƯỜI

Khác lạ, chính là đặc biệt đặc biệt, đối với quý, chính là món bánh bao thanh thái hương cô.

“Tại sao lại như vậy chứ?” La Kỳ vừa buồn bực vừa tò mò.

Mặt trời sáng sớm chủ nhật nóng lợi hại, mấy người xung quanh đã nhanh chóng bắt được xe buýt, trạm thai lập tức trống không Trong mắt mọi người, nơi đó chỉ có một thanh niên mặt lấm tẩm mồ hôi, một hộp lại một hộp gặm bánh bao.

Nhưng trong mắt La Kỳ, bên cạnh y còn tồn tại một tiểu tử đang dạt dào tình cảm —— dĩ nhiên, đối tượng mà quý hàm tình mạch mạch chính là tiểu bánh bao đang đặt trên ghế dài kia chứ không phải La Kỳ.

“Thật xinh đẹp a.....” Quý vừa nhìn bánh bao vừa than thở, “Nhìn vỏ bánh này, cả hương thơm nữa chứ, quả là một tác phẩm nghệ thuật a ”

La Kỳ khóe miệng co rút, không thèm đáp lời.

Quý thương yêu vuốt vuốt bánh bao trắng tinh, trong miệng khẽ thở dài một tiếng “Ai.....”

Nắng rất nóng, thế nhưng La Kỳ lại cảm thấy thực lạnh.

Y cố gắng nuốt xuống miếng bánh đang nghẹn ở cổ họng, dở khóc dở cười nói “Tôi bảo Cậu có cần thiết phải như vậy hay không a? Dù sao cũng chỉ là một cái bánh bao thôi mà ”

“Anh thì biết cái gì ” Quý trừng y, vẻ mặt bị xúc phạm, “Đương nhiên không giống nhau Là đặc biệt ”

La Kỳ không hiểu “Tại sao lại đặc biệt?”

Nghe thấy câu hỏi ấy, vẻ mặt quý xoát cái liền thay đổi — nếu như từ trước tới nay vẻ mặt luôn là cố gắng cây mạnh, thì bây giờ, hần đột phá Hần từ một kẻ không thêm nói lý trong nháy mắt biến thành cô nương then thùng.....

“Uy Anh có thái độ gì vậy ” Quý tức tối gắt gỏng.

La Kỳ cúi đầu nhẹ giọng “ Không dám không dám, xin ngài cứ tiếp tục”

Quý thâm tình nhìn bánh bao, nói “Anh trước giúp tôi bẻ đôi nó ra — Tôi muốn xem nhân bánh một chút.”

La Kỳ yên lặng nhìn trời.

Chờ y làm theo xong, quý hài lòng gật một cái, bắt đầu giải thích “ Thật ra tôi cũng không quá thích thanh thái hương cô a, bánh bao Trần Ký cũng chỉ mới ăn có hai lần.....” Hần dừng một chút, tựa như muốn nhớ lại điều gì.

La Kỳ không lên tiếng, yên lặng chờ đợi.

“Uy, La Kỳ.” Quý đột nhiên cất tiếng hỏi, “Anh có tin vào tiếng sét ái tình hay không?”

La Kỳ khẽ lắc đầu “Tôi tin lâu ngày sinh tình.”

“Tôi cũng đoán thế.” Quý cười hai tiếng, “Trước kia tôi cũng không tin cái loại vừa thấy đã yêu này, nhưng khi thời điểm đến,anh dù muốn ngăn cũng không ngăn không nổi.”

“Những chuyện khi còn sống tôi chỉ nhớ đại khái, hình như do một việc gì đó nên tôi quyết định bỏ nhà đi bụi.” Hần gõ gõ đầu, một bộ cố gắng nhớ lại, “Lần đầu tiên trốn khỏi nhà đều không có kinh nghiệm Tiền mang theo không ít, đáng tiếc tôi lại chẳng biết giữ gìn cẩn thận, không tới ngày thứ hai liền bị người khác cướp mất, hình như còn bị đánh rất thảm nữa.” Hần không xác định được khẽ nhú nhú mi “Không mấy ấn tượng.”

La Kỳ nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng, khẽ hỏi “Sau đó thì sao?”

“Sau đó a.....” Hần chỉ chỉ dưới chân, “Sau đó liền không giải thích được du đãng đến nơi này. Lần đó tựa như khí trời còn khá lạnh, tôi nằm trên ghế một đêm, vừa mệt vừa đói, khắp người lại đau nhức, sang ngày thứ hai liền phát sốt.”

“Rất ngu ngốc đúng không?” Hần cười.

La Kỳ thể nhưng ngược lại khoe mắt phỉm hồng.

“Thật ra thì tôi cũng nhớ không rõ bộ dáng người kia. Dù sao khắp người đều nóng rát, trong mắt chỉ thấy đầy trời kim tinh.” Quý dùng ngón tay một cái lại một cái đâm vào bánh bao, thể nhưng mỗi lần đều cách vị trí còn nữa cái móng tay.

“Người kia giúp cậu?” La Kỳ dựa theo lời kể của hần, suy đoán.

Quý gật đầu một cái “Anh ta cho tôi hai cái bánh bao, còn giúp tôi gọi xe cứu thương — chẳng qua, đó là lần đầu tiên tôi ăn bánh bao thanh thái hương cô, thật sự rất ngon Kỳ quái chính là, rõ ràng lúc ốm sẽ không có khẩu vị, tôi khi đó lại cảm thấy hai cái bánh bao kia ăn ngon đến nỗi ngay cả đầu lưỡi cũng muốn nuốt xuống..... Chẳng lẽ là do đói quá?”

Ánh nắng óng ánh, rải lên người quý một lớp bột vàng li ti, thoát nhìn giống như tự bản thân hần đang tỏa sáng.

La Kỳ nheo mắt lại, trong miệng không giải thích được có chút phát khổ “Đây chính là người mà cậu nói vừa thấy đã yêu?”

“Ừm.” Hần khẽ nhếch môi, khuôn mặt tươi cười ở dưới ánh mặt trời trở nên trong trong suốt đến cơ hồ nhìn không ra, “Rõ ràng ngay cả đối phương trông như thế nào đều nói không được..... Tôi sau có tới tìm anh ấy nhiều lần, bất quá không biết tên họ cũng không rõ ngoại hình ra sao, căn bản muốn tìm cũng không tìm được. Ngược lại thấy được cửa hàng bánh bao kia— ờ, thật ra thanh thái hương cô ăn cũng rất hảo.”

La Kỳ cố nâng khoe miệng, coi như đang cười “Sau đó thì sao?”

“Sau đó, chính là tại nơi này, tôi nhìn thấy anh ấy một lần nữa, ở ngay con đường đối diện. Mặc dù trông không rõ mặt, thế nhưng tôi lại biết chắc là người đó.” Quý sờ sờ mũi, có chút ngượng ngùng.

“Tiếp nữa thì sao?”

“Tiếp nữa tôi liền biến thành quỷ a.” Hắc bữu môi ủy khuất, tiếp tục vô vọng đâm đâm bánh bao, “Còn kém một bước. Cái xe kia chạy nhanh như vậy làm gì a.....”

La Kỳ ngồi ở trạm thai giữa mùa hè nóng nực, mỗi lần hô hấp đều tựa như bị dao nhọn khứa vào buồng phổi. Bánh bao đang ăn dở trong tay không còn lực nâng lên. Y yên lặng nhìn nó, cuối cùng quyết định đem bánh vứt vào thùng rác.

“Ai nha! Sao lại không ăn nốt?” Quý tiếc nuối kêu lên.

La Kỳ đưa lưng về phía hắc ứng tiếng “ Ăn không vô. Trời nóng quá, tôi về trước đây, buổi tối lại đến.”

“Anh nói rồi nha ” Quý hưng phấn nhảy lên, “Đến lúc đó đừng cho tôi leo cây đấy ”

“Sẽ không.”

11. Chương 11

CHƯƠNG THỨ MƯỜI MỘT

Vừa về đến nhà, La Kỳ đã vớ ngay lấy điều khiển điều hòa chỉnh lại nhiệt độ trong phòng, sau đó bỏ nhào lên giường, ngấn người.

Y đang thập phần khó chịu — không phải là bị cảm nắng, bởi lẽ La Kỳ năm đó đi quân huấn đã từng được thể nghiệm qua — phiền lòng, áp lực, nhìn thấy cái gì cũng đều không thuận mắt. Trong đầu tựa hồ có xe lửa long long chạy qua, thanh âm ồn ào kia khiến cho La Kỳ không tự chủ được siết chặt quả đấm.

La Kỳ biết tâm tình của mình không đúng lắm, bằng không y sẽ chẳng vội vàng rời khỏi trạm thai. Nhưng bản thân lại không hiểu nổi tại sao mình lại tức giận. Quý rốt cục cũng nguyện ý kể lại chuyện khi còn sống của hắc, như vậy chẳng phải rất tốt hay sao, quỷ đối với y chính là đã coi như bằng hữu còn gì.

Rất tốt rất tốt a.

“Cho nên mình tại sao lại phải sinh khí kia chứ?” La Kỳ tự hỏi bản thân.

Từ nhỏ đến lớn, La Kỳ rất ít khi tức giận. Như vậy cũng không có nghĩa là y chuyện gì cũng thấy thuận lòng. Chẳng qua y luôn cho rằng tức giận cũng chẳng dễ khiến cho người ta hành động thiếu suy nghĩ. Một kẻ luôn phản ứng chậm chạp thì nên tránh xa mấy chuyện tương tự như vậy không phải sao?

La Kỳ lật người, cố gắng nhớ lại lần cuối cùng mà mình tức giận là khi nào, sau đó đem nguyên nhân của mấy chuyện đó ra so sánh với lần này. Nhưng đến khi nhớ ra được, y liền phát hiện hai chuyện thực sự khác nhau quá xa. Bị một kẻ lưu manh đổ nguyên đĩa thức ăn lên người, sau đó không những không nhận được lời xin lỗi lại còn bị cười nhạo, y tức giận đến nỗi suýt chút nữa đã cùng người động thủ, chuyện đó cùng với vì một con quỷ mà cảm thấy không đáng giá, phải so sánh như thế nào a?

“Ngô?” La Kỳ sửng sốt, “Là bởi vì cảm thấy không đáng giá sao?”

La Kỳ biết cái gì gọi là cảm thông. Cho dù nó là phẩm chất rất tốt, thế nhưng cảm thông dễ dàng mang lại cảm giác cư cao lâm hạ (nó đồng nghĩa với cụm từ “cao cao tại thượng”, nhưng mình không thể tìm thành ngữ Việt Nam tương tự hay giải thích rõ ràng hơn được, vì vậy mong mọi người chỉ giáo thêm __). Mặc dù rất nhiều người không chịu thừa nhận, thế nhưng những kẻ giàu có hoặc chỉ biết lấy tiền bạc làm thước đo để đánh giá con người, sau đó lại đi ban phát tình cảm cho những người có địa vị thấp hơn mình — vì vậy, người nhận được sự chia sẻ dễ sinh ra chán ghét và muốn kháng cự.

La Kỳ đều hiểu những điều ấy, cho nên lúc giúp đỡ người khác, y sẽ cố gắng biểu hiện thiện chí cùng tôn trọng đối phương.

Giống như khi đến trạm thai bồi quỳ nói chuyện phiếm. Lúc đầu y chẳng qua là ngồi trên ghế dài gần người, sau rồi chờ đợi cũng thành thói quen, y còn chủ động cùng hấn đáp lời, quỳ một câu y một câu cùng nhau tán gẫu — La Kỳ không muốn tiểu tử kia nghĩ rằng bởi vì cảm thấy hấn luôn luôn cô đơn cho nên y mới thương xót mà chạy đến cùng tâm sự.

Mặc dù nếu nhìn theo một góc độ khác, sự thật chính là như vậy a.

La Kỳ không đành lòng nhìn hấn tiếp tục mỗi ngày lầm bầm lầu bầu, không đành lòng để cho hấn tiếp tục tịch mịch ngồi nơi trạm bài lạnh lẽo — Lúc đầu y chẳng qua là muốn như vậy.

Nhưng bây giờ so với khi ấy, quả thật không giống nhau.

La Kỳ sẽ vì hấn mà đau lòng, sẽ vì hấn mà tức giận — nhưng nghiêm khắc mà nói, trong chuyện quỳ đã từng trải qua, quả thật không thể nói rõ người nào phải xin lỗi người nào, người nào làm thương tổn người nào.

Có bao nhiêu người sẽ vì một chuyện như vậy mà thay đổi phương cảm thấy không đáng giá?

Này... đã không thể nữa, coi là cảm thông đơn thuần.

“Rõ ràng ngay cả diện mạo đối phương cũng thấy không rõ, tại sao cứ như vậy ngu ngốc? Tại sao vẫn ở lại trạm thai chờ đợi mòn mỏi?” La Kỳ hướng về phía không khí nhẹ giọng hỏi.

Không một ai đáp lại y, đối phương còn ở tận trạm thai, nào có thể nghe thấy.

La Kỳ hít một hơi thật sâu, cho đến khi ***g ngực căng tức mới chậm chậm thở ra. Cơn tức giận tích tụ cũng theo luồng không khí tản đi, chỉ còn dư lại cảm giác chua xót hư mềm.

Đây căn bản không phải là cảm thông đơn thuần.

La Kỳ... là đang ghen tỵ?

“Tại sao còn vấn vương người kia? Nếu ngay cả tên mình đều không nhớ, tại sao lại không chịu quên dù chỉ một người?”

Ghen tỵ.

La Kỳ thậm chí có thể nghe thấy một giọng nói từ nơi sâu kín bên trong vọng ra Thanh âm kia vô cùng sắc nhọn, ngữ điệu giống như của một người khác, âm trầm, mang theo ác ý.

“Rõ ràng bây giờ nhìn thấy hấn chỉ có ta a”

La Kỳ vội đưa tay che mặt. Mắt của y đột nhiên nóng lên, mũi cũng ê ẩm.

“Cảm thông còn là thâm mến?” Cảnh tượng trong mộng tưởng đã quên nay lại tái hiện, một khuôn mặt tươi cười mơ hồ không rõ.

La Kỳ nhẹ nhàng nâng tay, muốn nói “Tôi chỉ cảm thông mà thôi”, thế nhưng một lời cũng không thốt ra nổi, cứ như vậy mắc tại cổ họng.

“Đúng là điên rồi.” La kỳ cười khổ, “Cư nhiên lại đi thích một con quỳ.....”

Khổ sở tựa như thủy triều tràn tới, ngập qua chân y, hông y, cuối cùng toàn bộ thân thể đều chìm trong nước.

“Thôi thì, cứ như vậy đi.....” La Kỳ đành đưa ra quyết định.

Đến khi mở mắt ra, bóng tối đã sớm ăn mòn cảnh vật.

La Kỳ mơ mơ màng màng lần tìm di động, nhìn nhìn đồng hồ điện tử trên máy, sau đó trợn mắt ba phút mới có phản ứng “A? Đã chín giờ rồi sao?”

Y nhảy dựng lên, vội vàng khoác tạm một chiếc áo, sau đó lao ra cửa.

Dưới ánh đèn đường, lẻ tẻ vài bóng người đang đợi xe.

La Kỳ vội đến hít thở không thông, đương nhiên cũng chẳng buồn để ý ánh mắt quái dị của mọi người, vòng tới vòng lui tìm “hắn”.

“Tôi còn tưởng anh sẽ không tới.” Quỷ đứng khuất sau lưng trạm bài, khó chịu quệt mồm.

“Xin lỗi xin lỗi, tại tôi ngủ quên mất.” La Kỳ cười cười, đột nhiên cảm thấy ngay cả vẻ mặt tức giận của đối phương cũng rất khả ái.

Quỷ liếc mắt, ngồi im không động đậy.

Tâm trạng La Kỳ đột nhiên trở nên vô cùng vui vẻ. Tay của y cách khoảng không nhu nhu trên đầu quỷ, giọng nói là ngay cả chính mình cũng không tưởng tượng được vô cùng êm ái “Thật xin lỗi, lần sau sẽ không như vậy nữa.”

“Ách..... anh làm ơn dùng cách bình thường để nói chuyện có được hay không?” Quỷ trừng y, đôi mắt hắc bạch rõ ràng tràn đầy cảnh giác.

La Kỳ gật đầu.

“Ừm, vậy chúng ta tán gẫu chút gì đi?”

“Tùy tiện a.”

.....

Đặc biệt, trong mắt quỷ chỉ có thể là món bánh thanh thái hương cô, còn đối với La Kỳ, lại chính là tiểu quỷ mà chỉ mình y có thể nhìn thấy.

12. Chương 12

CHƯƠNG THỨ MƯỜI HAI

La Kỳ vẫn cho rằng, thích một người chính là đối với hắn tốt một chút, ân cần một chút —— nhưng nếu đối phương là một con quỷ thì phải làm gì mới hảo?

La Kỳ thực đau đầu. Bình thường nếu như trời mưa thì che hộ dù, trời lạnh thêm y, ngày nóng phòng nhiệt..... Tất cả những điều đó tựa hồ đối với quỷ chẳng có ích lợi gì. Về phần quà cáp hay hẹn hò, nếu có cũng chỉ đổi lấy ánh mắt buồn bã của quỷ mà thôi.

Ước hẹn vĩnh viễn là ở trạm thai, bánh bao vĩnh viễn là y ăn quỷ nhìn.

La Kỳ buồn bực ngẩng đầu, hỏi “Nếu như tôi đem bánh bao đốt cho cậu, cậu có thể ăn được không?”

Quỷ nháy mắt mấy cái, lắc đầu “Không biết, chưa từng thử qua.”

“Vậy tối nay chúng ta làm thử nhé?”

La Kỳ cảm thấy có chút hy vọng, quỷ cũng rất mong đợi, vì vậy chuyện này cứ quyết định như vậy đi.

Giữa đêm khuya vắng người, một bóng đen quỷ quỷ túy túy lén lút nơi trạm thai, giơ tay gõ gõ lên trạm bài ba cái “Đốc đốc đốc.”

“Ừy” Quỷ khóe miệng co quắp thò đầu ra nhìn y, “Anh đang ra ám hiệu ngầm a?”

La Kỳ cười khan.

Hắn không thể rời khỏi đây, vì vậy La Kỳ chỉ có thể đem công cụ “gây án” đến tận trạm thai. Quỷ phiêu trước phiêu sau đảo thành một vòng quanh y, đôi mắt trắng lấp nhìn chăm chú vào từng động tác của đối phương.

La Kỳ mở túi cẩn thận lấy từng thứ ra Bánh bao, bật lửa, giấy, còn có cả một chiếc chậu sắt nho nhỏ.

Ban đêm không có gió, La Kỳ dễ dàng thổi lửa, đem giấy ném vào trong chậu, sau đó bắt đầu đốt bánh bao.

“Nhanh lên một chút nhanh lên một chút ” Quỷ gần như ôm lấy lưng La Kỳ, hưng phấn hướng về phía ánh lửa thúc giục.

Đáng tiếc mặc dù hẩn một lòng hi vọng, bánh bao ngược lại không thêm phối hợp.

Mùa hè thức ăn không để được lâu, bánh bao của La Kỳ ở trong tủ lạnh đợi một ngày, cộng thêm bản thân đường khí cũng không ít, mới vừa bị ném vào lửa, lập tức bốc lên một trận khói xanh mù mịt.

“La Kỳ” Quỷ u oán trừng y, thanh âm bị kéo dài khiến cho người nghe có cảm giác vô cùng rùng rợn.

La Kỳ da đầu một trận tê dại, chỉ đành ra sức bỏ thật nhiều giấy vào trong chậu.

Ánh lửa bùng lên, bánh bao ở giữa chọt ần chọt hiện. Khói đen tỏa ra bốn phía, La Kỳ vừa ho khan vừa tiếp tục thêm giấy.

“Cũng may là chỗ này tương đối quang đãng, hơn nữa buổi tối cũng vắng người a.” La Kỳ lệ rơi đầy mặt.

“Bánh bao a ~” Quỷ say mê lầm bầm, “Lão tử đã bốn năm rồi chưa ăn bánh bao.....”

La Kỳ có chút buồn cười, lại có chút đau lòng. Y quay đầu nhìn quỷ một cái, sau đó tay không ngừng ném thêm nhiều giấy vào chậu.

“Nếu cậu ta có thể ăn được thì tốt quá.” Y thầm hi vọng.

Thế nhưng cuộc đời vốn luôn không như mình mong muốn. Giường co hai giờ, toàn bộ chỗ giấy La Kỳ mang theo đã đốt hết, lửa trong chậu cũng tàn dần, bánh bao đã muốn cháy sạch —— nhưng chuyện gì cũng không phát sinh, trong tay quỷ trống rỗng vẫn hoàn trống rỗng.

Hẩn nhìn nhìn bánh bao cháy đen trong chậu, sau đó lật lật bàn tay mình, vẻ mặt nghi ngờ cùng mê mang.

La Kỳ cảm thấy vô cùng đau lòng “Xin lỗi, cái này... không được rồi.....”

“Ừm? Nga.” Quỷ ứng tiếng, thất vọng cúi đầu.

La Kỳ trong ngực tràn ngập buồn đau, y cố gắng gượng cười, đề nghị “Có khi không nên đem đốt a —— Hình như mọi người đều cúng bái gì đó thì phải, đúng rồi, có phải hay không nên thắp hương nữa? Cụ bà nhà đối diện có nói là phải thắp hương..... Tôi lại quên mất..... Bằng không ngày mai chúng ta lại.....”

“Không cần.” Quỷ lắc đầu một cái, cắt đứt y.

La Kỳ ngừng nói, ánh mắt lo lắng nhìn đối phương.

Quỷ ngược lại tươi cười, lộ ra hai hàng bạch nha “Ăn không được liền ăn không được, dù sao làm quỷ bốn năm tôi cũng quen rồi ”

“Thật xin lỗi” La Kỳ buồn bã nhìn hẩn.

Quỷ một bước tiến tới trước mặt y, nụ cười vẫn đọng trên khóe môi “Anh không cần phải xin lỗi a Chuyện hôm nay đều do tôi quá tham lam. Tôi ngược lại phải cảm ơn anh mới đúng —— ở chỗ này lâu như vậy, anh là người duy nhất nhìn thấy tôi, còn vì tôi làm thật nhiều chuyện.”

“La Kỳ,” Hẩn hỏi, “Tại sao anh lại đối tốt với một con quỷ như vậy?”

Tại sao lại đối với cậu tốt như vậy ư? La Kỳ cười.

“Bởi vì tôi thích em.” Y muốn đáp như vậy, rốt cục lại nói không nên lời, chỉ có thể cười mà thôi.

Cơ mà... nói ra thì có ích lợi gì? Người và quỷ, âm dương cách biệt, đạo lý ấy La Kỳ biết rất rõ ràng.

Bọn họ đều không phải nhân vật trong truyền thuyết liêu trai, bản thân La Kỳ cũng không phải là thần tiên đạo sĩ, một người một quỷ, phải bắt đầu như thế nào đây?

Thay vì cả hai cùng phiền não, không bằng chính mình cố gắng một chút, tận lực đối xử thật tốt với hẩn —— thực tế La Kỳ chính là muốn như vậy.

Cho nên khi đối mặt với câu hỏi của quỷ, y chỉ có thể sờ sờ mũi, cố gắng làm cho mình trông có vẻ chân thành “Đối xử với bằng hữu thì nên tốt một chút, không phải sao?”

“Bằng hữu a” Quỷ nhắc lại, sau đó hài lòng gật đầu một cái, “La Kỳ, anh quả là một người thú vị nha Không những thấy được quỷ, lại chẳng tỏ ra sợ hãi gì, đã thế còn nguyện ý cùng quỷ làm bằng hữu, anh thật đúng là đặc biệt ”

“Vậy, so với món bánh bao thanh thái hương cô, có đặc biệt hơn hay không?”

Chỉ trong nháy mắt, La Kỳ thiếu chút nữa hỏi ra lời. Nhưng y vội vàng áp chế cảm xúc, cái gì cũng chưa nói ra.

“Nói đi,” Quỷ vuốt cằm, chọn mi quan sát đối phương, “anh tại sao lại không sợ tôi?”

La Kỳ sững sờ, không kịp suy nghĩ đã hỏi ngược lại “Tôi tại sao lại phải sợ một tiểu hài tử chỉ biết làm mấy trò đùa ngốc nghếch chứ?”

“..... La Kỳ ” Quỷ phát điên.

13. Chương 13

CHƯƠNG THỨ MƯỜI BA

Quỷ mặc dù phát điên nhưng một điểm cũng không đáng sợ —— bởi lẽ, hắn không thể đụng vào La Kỳ.

Tiểu tử kia tức giận đến giờ chân thoát nhìn rất hoạt bát, rất khả ái. Vì vậy La Kỳ chỉ lặng lẽ mỉm cười nhìn hắn giương nanh múa vuốt, sau đó mới thu thập hết rác rưởi, vươn vai nghẹo cổ, quyết định về nhà ngủ một giấc thật ngon.

Dĩ nhiên, La Kỳ nằm trên giường vẫn có chút tỉnh táo.

“Không nên khi dễ hắn,” La Kỳ tự nhủ, “Tiểu hài tử thù cũng rất dai.” Nghĩ như vậy, khóe miệng La Kỳ bất giác hơi kéo lên.

Có người từng nói, yêu một người sẽ phải khi dễ đối phương. La Kỳ cảm thấy mình không có biến thái như vậy, y chẳng qua là thỉnh thoảng nhìn không được muốn trêu chọc tên kia một chút mà thôi.

Sáng thứ hai đến trạm thai chờ xe, quỷ quả nhiên vẫn còn tức giận nên không thèm để ý tới y, vừa thấy người tới liền một đầu chui luôn vào trạm bài.

La Kỳ bất động thanh sắc cố gắng chen qua đám đông đến bên trạm bài, ngón tay nhẹ nhàng gõ gõ, một cái lại một cái kiên trì không dứt.

Rốt cục, bị tiếng động làm phiền quỷ đành phải thò đầu ra, khó chịu trừng y “Anh làm cái gì thế? ”

La Kỳ che miệng nhẹ giọng hỏi “Vẫn còn giận tôi sao?”

“Phải a ” Quỷ nghiêng đầu.

La Kỳ buồn cười “Như vậy, tôi xin lỗi, đừng tức giận nữa được không?”

Quỷ không để ý tới y.

La Kỳ cố tình tỏ ra buồn bã than thở “Cậu nếu không muốn gặp tôi, tôi đành phải tìm một trạm thai mới để bắt xe thôi a.....”

“Anh dám ” Quỷ nổi giận. Hắn nhảy ra khỏi trạm bài, chỉ vào mũi La Kỳ uy hiếp “Anh nếu dám trốn tôi, tôi sẽ để cho nữ quỷ nửa đêm đi tìm anh ”

“Hắc?” La Kỳ ngẩn người, nửa ngày mới phản ứng được, “Nữ quỷ? Nơi này còn có những con quỷ khác sao? Tôi thế nào chưa từng thấy qua?”

“Đương nhiên là có.” Quỷ nhún nhún vai, “Bất quá ban ngày cô ấy không thể xuất hiện.”

“Buổi tối thì sao?”

“Tôi nói với cô ấy chỉ có thể ra ngoài vào tối nay. ”

La Kỳ tiếp tục hỏi “Tại sao?”

“Còn không phải là sợ dọa.....” Quỷ chột cắn răng không nói nữa.

La Kỳ nháy nháy mắt, hỏi “Dọa cái gì?”

Quỷ không trả lời, chỉ hung tợn trừng y.

La Kỳ bị trừng đến nổi một đầu mê hoặc, còn muốn hỏi nữa thì xe buýt đã tới.

La Kỳ chóng mặt lên xe, sau đó bị một xe đầy người chen lấn tựa như muốn ngắt xiu. Bất quá khi xuống khỏi xe, y liền nghĩ ra lời mà quỷ lúc nãy chưa chịu nói hết.

“Còn không phải là sợ dọa chết anh.”

Quỷ nhất định là muốn nói như vậy.

La Kỳ tâm tình đột nhiên tốt đến mức muốn bay lên: Chẳng lẽ hẳn đối với mình cũng có chút hảo cảm?

“Tình đầu không thuận, Tiểu La nha.” Nữ đồng nghiệp tiếc hận lắc đầu một cái, thu hồi mấy quân bài đang rải trên bàn, “Hai người không thể ở chung một chỗ, tôi khuyên anh tốt nhất là sớm một chút buông tay đi.”

Tự nhiên bị một chậu nước lạnh hắt vào mặt, La Kỳ cảm thấy bản thân rất đáng thương.

Nam đồng nghiệp bàn kế bên vội giấu mặt sau đồng tài liệu, khe khẽ thì thầm “Đừng để ý tới Mạnh Sa, nữ nhân kia coi bói không chính xác lắm đâu ”

“Nhưng vạn nhất đúng thì sao?” La Kỳ cười khổ.

Con người lòng tham luôn không đáy. Vốn nói chỉ cần phụng bồi đối phương đã tốt lắm rồi, khi nào đối phương bật đèn xanh, bản thân mới dám tiến thêm một bước —— muốn cho đối phương hiểu tâm ý của mình, sau đó tiếp nhận, sau đó cùng nhau vún đắp tình cảm.

La Kỳ tự hỏi bản thân “Mình chẳng lẽ chỉ có thể phụng bồi cậu ấy hay sao?”

Nếu như một phần tình cảm bỏ ra mãi không được đáp lại, thậm chí còn chẳng được đối phương nhận ra, như vậy người bỏ ra tình cảm đó sẽ kiên trì bao lâu?

Hơn nữa, tại sao lại phải kiên trì?

Vấn đề này La Kỳ vốn không có kinh nghiệm gì, vì vậy không thể tự mình trả lời được. Y đã qua rồi cái tuổi tin tưởng vào phép mầu, người lớn thì phải thực tế, không phải sao?

Cho nên La Kỳ chỉ có thể bù đầu vào công việc để quên đi mặt tình cảm kia mà thôi.

Một ngày kết thúc, khi La Kỳ mệt muốn chết từ trên xe buýt bước xuống, quỷ đang nhàn nhã ngồi trên trạm bài ngấm trắng.

“Đêm nay trăng tròn a,” Hắc nhếch môi, cười vô cùng quái dị, “Bách quỷ dạ hành*.”

La Kỳ đang mơ hồ đột nhiên bị hù dọa một phen “Cậu nói thật?”

“Là nói dối đấy.” Quỷ bĩu môi, “Làm gì có nhiều quỷ như vậy khắp nơi chạy loạn a.”

Buổi tối có điểm buồn bực, trạm thai không một bóng người, La Kỳ ngồi trên ghế, hơi hơi kéo mở cổ áo.

Quỷ bay tới bên y tẽ mi lộng nhãn, tựa hồ hoàn toàn quên mất buổi sáng vừa mới sinh khí “Ai, anh có muốn gặp nữ quỷ một lần hay không?”

La Kỳ có chút ngạc nhiên, y quay sang hỏi “Có thật a?”

“Nói nhảm, tôi lừa anh liệu có bánh bao ăn hay không?” Quỷ tức giận, “ Không tin thì thôi ”

“Tôi đâu có nói là không tin a.”

“Vậy anh ngồi đây chờ, tôi đi gọi cô ấy tới, cũng nhanh thôi.”

La Kỳ chỉ có thể thẳng lưng ngồi chờ.

Đường phố rất an tĩnh, bầu trời mãn tháng bao phủ một màu đỏ quý dị. La Kỳ ngồi trên ghế dài nơi trạm thai không người, bên người quý phiêu phiêu.

Một trận gió nóng bức thổi qua, mây đen che khuất mặt trăng, cột đèn nơi trạm thai chột sáng chột tối.

Quý nhìn chăm chăm y mỉm cười, khiến cho La Kỳ đột nhiên cảm thấy rợn cả tóc gáy —— y nhìn thấy một thứ gì đó đang chậm chậm tiến về phía này, dùng cả tứ chi lê lét trên mặt đất.

Y cứng ngắc nghiêng đầu sang chỗ khác, ánh mắt không tự chủ được liền rơi vào vật kia. Thân hình có vẻ là của nữ giới, tóc dài tán loạn trên mặt đất, cơ thể không lành lặn cố gắng di chuyển, cánh tay cũng khó khăn chống đỡ, mà cặp chân lại bị vắn vẹo khó ra hình dáng

Quý nữ tiến càng ngày càng gần, thoáng chốc đã đến trạm thai, tựa hồ cảm nhận được ánh mắt của La Kỳ, nàng chậm rãi ngẩng đầu lên.

Trong giây phút ấy, La Kỳ hoảng sợ đến thiếu suyết nửa hét ầm lên.

Thế nhưng nữ quý kia lại đột ngột mở miệng. Nàng gạt mái tóc rối bời sang bên, nhếch môi, nói “Tiểu quý, đây là tình nhân của người hả? ”

Chú thích:

Bách quỷ dạ hành* là một truyền thuyết dân gian lưu truyền tại Nhật Bản. Kể rằng mỗi năm vào một buổi tối mùa hè, các yêu quái từ bốn phương tám hướng sẽ cùng nhau tề tựu về một nơi để tổ chức một cuộc diễu hành đại quy mô trong đêm...

Một họa sư danh tiếng của Nhật Bản thời Edo đã may mắn được mục kích cảnh tượng ngoạn mục trên và vẽ ra một bức họa nổi tiếng: Bách quỷ dạ hành đồ...

Họa sư Ấu Dương Hoạ đã rất say mê tác phẩm này, ngày nào cũng ngắm nghía bức tranh trên, từ sùng bái đã dẫn đến việc ôm ấp ước mơ vẽ được một kiệt tác như thế cho chính mình ...

Chỉ tiếc, Bách quỷ dạ hành không phải là cảnh tượng mà ai cũng có thể thấy...

Lão bỗng nhiên nảy ra một ý định ...

Ở phương Tây, vào đêm trước ngày lễ các thánh, linh hồn những người đã khuất sẽ lại tái xuất hiện dưới để tìm cách quay trở lại cuộc sống...

Nguồn: Horrorfc.net

Read more: horrorfc.net/forum/showthread.php?t=89#ixzz1z6m97MIx

14. Chương 14

CHƯƠNG THỨ 14

Nghe xong mấy lời kia, La Kỳ không khỏi ho khan mấy cái.

Quý bất mãn xông tới trước mặt nữ quý, nhăn nhăn mũi “Đây không phải là chuyện có thể tùy tiện đem ra để đùa cợt nha, a di ”

“Gọi ta tỷ tỷ.” Nữ quý nghiêm trang cải chính hắn, “Thời điểm ta chết mới có hai mươi bảy tuổi.”

“Nhưng a di đã chết hai mươi năm nay rồi mà.” Quý nhìn trời, sau đó quay đầu hỏi La Kỳ, “Anh ho khan xong chưa?”

“Khụ..... hô, xong rồi, khụ.....” La Kỳ lấy tay xoa xoa ngực phát đau, một chút khí lực cũng không có. Y len lén liếc nhìn nữ quý, da đầu từng trận tê dại. Trong tường đại học La Kỳ đã từng nhìn qua không ít những thứ khủng khiếp, lúc ấy nhìn chẳng qua là để kích thích trí tò mò, y kỳ thực chưa từng nghĩ ma rớt cuộc mang hình dạng gì. Sau lại ở trạm thai gặp được quý, y cũng vì ngoại hình đối phương tương đối nhẹ nhàng khoan khoái mà không liên tưởng tới thứ gì khác nữa.

Bây giờ, La Kỳ thực sự rất muốn hét “Có quý a, mau tới cứu mạng”.

“Ha? Người sợ ta?” Nữ quý giống như phát hiện ra chuyện gì tốt lắm, âm sâu cười lên.

La Kỳ nuốt nước miếng, khước miệng co quắp “Không có, không có.”

“Thật không có?” Nữ quý nhìn y khinh bỉ, “Bất quá người so với tên tiểu quý kia còn tốt chán —— tiểu tử này rõ ràng cũng là quý, thế nhưng lần đầu tiên nhìn thấy ta còn dám thét chói tai nói có quý.”

“Ai bảo tạo hình của cô trông kinh khủng như vậy làm gì a ” Bị chạm đúng nọc quý lập tức nhảy dựng lên phản kích.

“Gọi ta tỷ tỷ.” Nữ quý theo thói quen cải chính hần, “ Một người chết bởi tai nạn giao thông như ta, tạo hình như vậy mới gọi là bình thường a.”

“Tại sao lại vậy?” Tò mò lần áp cơn sợ hãi, La Kỳ nhin không được chen miệng hỏi.

Nữ quý nghiêng mặt nhìn y, ánh mắt mang theo vài phần đánh giá. La Kỳ cứng rắn nặn ra nụ cười, cố gắng nhìn thẳng nàng, tận lực lễ phép “Cái đó, nếu như không tiện nói ra thì.....”

“A? Có gì mà không tiện kia chứ?” Nữ quý vươn người lên, đổi thành tư thế ngồi, “Người trước kia chưa từng nhìn thấy quý? ”

La Kỳ lắc đầu, chỉ chỉ tiểu quý bên cạnh “Trước khi gặp hần, chưa từng thấy qua.”

“Ai? Như vậy a.....” Nữ quý sờ sờ cảm làm ra bộ trầm ngâm suy nghĩ, chẳng qua là không được bao lâu đã bị mái tóc che khuất khuôn mặt. Nàng tiện tay vén tóc ra sau tai, lộ ra gương mặt xinh đẹp làm cho La Kỳ vô cùng bất ngờ.

Sự vật xinh đẹp mà thời gian tồn tại lại quá ngắn ngủi luôn khiến cho người khác thương tiếc, La Kỳ là tục nhân, tự nhiên cũng cảm thấy như vậy.

“Còn trẻ mà đã bị tai nạn giao thông, thật đáng tiếc a.” Y buồn bã nghĩ, sợ hãi ban đầu dần dần phai nhạt, lúc nhìn lại nữ quý, y không còn phải cố gượng ép mình nữa.

Nữ quý không biết suy nghĩ cái gì, vẻ mặt rất chuyên chú. La Kỳ kiên nhẫn chờ nàng mở miệng, nhưng tiểu quý bên cạnh lại ngại phiền lập tức thúc giục “A di đang nghĩ cái gì a?”

“Ân?” Nữ quý hướng mày, “Hỏi ta?”

“Nói nhảm ”

“Ta đang suy nghĩ, đôi tình nhân các người thật giống nhau, hảo kỳ quái.”

“Cái này không phải chuyện để đem ra đùa cợt a di ” Quý hét lên.

Nữ quý không để ý khoát khoát tay, cười xấu xa “Người gấp cái gì? Chẳng lẽ bị ta nói trúng hay sao?”

Quý bị nàng chọc giận đến phun lửa, nhưng bởi vì không thể rời bỏ trạm thai nên chỉ có thể tức tối gương mặt nhìn.

Nữ quý cười a a sau đó hướng La Kỳ nháy mắt một cái, y đột nhiên hiểu ra ý nàng Mọi người đều là đồng đạo —— lấy việc khi dễ hài tử làm thú vui.....

“Khụ,” La Kỳ vừa lúng túng vừa buồn cười, “Cái đó, tỷ tỷ đang nghĩ đến chuyện gì vậy?”

Nữ quý khi dễ đủ rồi, rốt cục hài lòng gật đầu một cái “Người là một quái nhân.” Câu này là dành cho La Kỳ. “Còn người là một trách quý (trách=kỳ lạ).” Câu này hướng quý nói.

“Là sao a?”

“Ta trước đây từng gặp một người có thể nhìn thấy quý. Tên kia từ nhỏ đã có thể nhìn thấy —— ân, cho nên hần bị người khác tưởng nhầm thành kẻ điên sau đó đem vào trại. Còn người đột nhiên nhìn thấy quý như người, ta là lần đầu biết đến. Về phần tiểu quý người, nếu như nói khi chết trông như thế nào, thì khi làm quý sẽ trông như thế ấy..... người nhìn không giống kẻ bị xe đụng chết a. Cho nên” Nàng trầm ngâm.

“Cho nên?” La Kỳ cùng quỷ hai miệng đồng thanh hỏi.

“Hai người các người là tuyệt xứng.” Nàng tổng kết.

La Kỳ vô lực, quỷ tiếp tục phát điên.

Nữ quỷ cười híp mắt hướng hẳn phát tay một cái “Tốt lắm, không quấy rầy các người nữa. Ta còn có chuyện phải đi, khi khác sẽ tìm các người nói chuyện phiếm ” Nói xong, nàng cũng không chờ La Kỳ bọn họ trả lời, cúi người men theo con phố dần dần bò ra xa.

“Không tiễn Rãnh rồi liền đi gieo họa cho người khác, chứ có đến đây nữa ” Quỷ đầy miệng mồm oán niệm hướng nàng nói lớn.

Nữ quỷ không dừng lại, chỉ nghe thấy từ phía xa tiếng cười của nàng vọng lại.

La Kỳ nhìn đối phương bò đi mất. Động tác của nàng thoát nhìn rất khó khăn, mặc dù biết rõ nàng sẽ không bị mặt đường cứng rắn làm cho bị thương, thế nhưng La Kỳ vẫn cảm thấy bò như vậy thật sự rất đau.

“Cô ấy đã ở đây hai mươi năm rồi.” Quỷ theo tầm mắt của y nhìn sang, đột nhiên thở dài, “Cô ấy nói mình đang tìm hài tử.”

La Kỳ sửng sốt “Hài tử?”

Quỷ gật đầu một cái, vẻ mặt có chút ảm đạm “Lúc a đi chết có ôm tiểu bảo bảo, hình như hơn sáu tháng thì phải.”

La Kỳ trầm mặc.

Trạm thai nhất thời một mảnh an tĩnh.

Bầu trời cuối tháng hình như không có sao, gió thổi cũng mang theo lạnh lẽo.

La Kỳ yên lặng ngửa đầu nhìn vầng trăng kia, trong tim dâng lên cảm giác chua xót khó lòng giải thích.

Có người nói, người chết biến thành quỷ, là bởi vì có chuyện không thể buông tay, hoặc là oán hận, hoặc là si yêu, luôn có một lí do nào đó để bọn họ chấp nhận ở lại chốn dương gian này.

Nữ quỷ là vì hài tử của mình.

Mà quỷ một mình cô đơn nơi trạm thai, “Cậu là vì cái gì lưu lại đây?”

15. Chương 15

CHƯƠNG THỨ MƯỜI LĂM

Cậu là vì cái gì mà vẫn lưu lại đây?

La Kỳ thực sự muốn hỏi câu này từ rất lâu rất lâu rồi.

Quỷ sẽ trả lời ra sao, y cũng từng suy nghĩ qua Oán hận kẻ đã đụng xe vào mình, không thể quên được “thanh thái hương cô”, thậm chí có thể là do mất trí nhớ nên không thể tìm được đường để đầu thai.

Mà câu trả lời câu quỷ, quả nhiên không vượt qua dự đoán của La Kỳ.

“Tại sao lưu lại a” Hắn nghe đầu, tựa hồ có chút nghi hoặc, “Đại khái là không cam lòng đi —— rõ ràng chỉ thiếu một bước nữa là đã đổi mặt rồi, rõ ràng chỉ thiếu một bước nữa là có thể nói cho người kia biết —— cho nên, có lẽ là do không cam lòng đi.”

La Kỳ cười cười, trong miệng phát khổ. Ngón tay vô thức gõ gõ lên ghế dài “Nếu,... nếu cậu có thể nhìn thấy người kia, mang những điều chưa kịp trao đều nói hết ra..... Cậu có thể hay không chuyển thể đầu thai?”

Quỷ nhún nhún vai “Không biết. Tôi cũng là lần đầu tiên chết, đương nhiên sẽ không có kinh nghiệm a.”

La Kỳ bật cười “Dù sao kết quả cũng có lợi cho cậu, vậy nên quan tâm một chút a?”

Quý mặt vô tội “Tôi đã hỏi a di kia rồi a, thế nhưng cô ấy toàn đùa cợt, căn bản chẳng chịu nói cho tôi biết gì hết.”

La Kỳ suy nghĩ một chút, sau đó đề nghị “Vậy lúc nào có cơ hội, chúng ta cùng nhau hỏi cô ấy được không?”

“Anh rất muốn tôi chuyển thể đầu thai?” Quý kỳ quái hỏi.

La Kỳ cười không đáp.

“Tôi muốn sao?” Y ở trong lòng tự hỏi.

Đáp án chẳng phải rất rõ ràng rồi sao? Không muốn.

Chuyển thể luân hồi, đó chính là chia ly. La Kỳ không muốn nói “Vĩnh biệt”, y chỉ muốn nói “Tôi thích em” ba chữ, muốn cùng hần vĩnh viễn ở chung một chỗ, y nào sợ mỗi ngày chỉ có thể ở trạm thai gặp mặt, nào sợ vĩnh viễn không thể chạm vào nhau — Miễn sao. Hần mãi ở đây. Là được.

Hần ở đây, La Kỳ mới có thể tiếp tục được “yêu”.

“Ừ, anh đang ngây ngốc gì vậy? Nói gì đi chứ.” Quý thúc giục y.

La Kỳ không muốn cười, nhưng khóe miệng lại tự nhiên nâng lên cung độ. Y hỏi “Luôn đợi ở trạm thai, cậu không cảm thấy nhàm chán hay sao?”

Quý suy nghĩ một chút, sau đó gật đầu “Đúng là có điểm nhàm chán. Vậy lần sau cùng nhau hỏi nữa quý a di nha.”

“Cứ quyết định thế đi, không còn sớm nữa, tôi phải về thôi. Ngủ ngon.”

“Àn, ngày mai gặp lại.”

La Kỳ rời khỏi trạm thai, y cố tình đi thật chậm, được một đoạn liền không kiềm chế được, xoay người nhìn lại. Quý vẫn chưa trở về trạm bài. Hần vẫn ngồi ở chỗ cũ, không biết đang nghĩ gì. Đèn đường mờ nhạt, thân ảnh quý vốn mỏng manh giờ đây lại phủ thêm một tầng đơn bạc.

“Tôi không thể để cho cậu ở trạm thai đau khổ chờ đợi mất hai mươi năm.” La Kỳ từ phía xa lặng nhìn, hần thế nhưng cái gì cũng không cảm nhận được, cái gì cũng không biết.

La Kỳ len lén thích hần, hần không cần biết.

Không có ai hoàn toàn lương thiện. La Kỳ cảm thấy bản thân thật ra cũng rất ích kỷ. Y luôn miệng nói là vì quý, lại cái gì cũng không nói cho quý biết. Cái gì cũng không nói, thế rồi tự biến bản thân thành thánh đồ, thành chúa cứu thế, đem nỗi đau ra hành hạ chính mình, sau đó cảm thấy nhẹ lòng ít nhiều...

Nhưng cho dù như vậy, La Kỳ vẫn cảm thấy quyết định của mình không sai.

Dù sao, nói cho hần biết thì có ích lợi gì? Người trong lòng quý vốn không phải La Kỳ, thế nên nếu nói cho hần nghe tình cảm của mình, ngoại trừ phiền toái, còn có thể mang lại cho đối phương cái gì đây?

Tục ngữ có câu “nhân quý thù đồ” (ý nói quý và người âm dương cách biệt, khó lòng ở chung một chỗ, cho dù có cố gắng đến với nhau, kết cục vẫn vô cùng thảm đạm), lại có “hữu duyên vô phận”.

Cho nên, tốt nhất nên giải phóng cho cả hai, một mình chịu đựng là đủ rồi.

Vì vậy ngày thứ hai, La Kỳ quyết định cùng quý đi gặp “nữ quý a di”.

Nữ quý lần này lại vô cùng nghiêm túc, không hề trêu chọc ai, có hỏi có đáp, trả lời rất dứt khoát.

“Chuyển thể đầu thai a..... Cụ thể thế nào ta cũng không rõ lắm. Bất quá trước kia ở cùng với ta trên phố này có một tiểu quý, hần sau khi hoàn thành xong tâm nguyện liền biến mất, có lẽ là đi đầu thai đi.” Nàng rũ rũ mái tóc, đôi mắt chăm chú nhìn La Kỳ, “Người giúp đỡ tiểu quý thật bận rộn a?”

La Kỳ khẽ gật đầu.

Nữ quý dừng một chút, cười “Sẽ không hối hận chứ?”

La Kỳ trầm mặc sau đó lắc đầu.

“A di các người nói cái gì vậy?” Quý một đầu mê hoặc chen vào.

“Gọi ta tỷ tỷ.” Nữ quý trừng hăn, trừng xong tầm mắt lại quay trở về phái La Kỳ. “Như vậy cũng tốt,” Nàng nói, “Tiểu quý này giống hết một con khỉ, tiếp tục một mình buồn bực ở đó kiểu gì cũng phát điên cho xem.”

“A di bảo ai là con khỉ a ”

“Ta còn có thể nói ai, hầu tử!”

“Bà già ”

“Tử tiểu quý ”

“.....”

“.....”

Quý hăng tiết tranh cãi, La Kỳ ở bên mỉm cười lắng nghe.

Nữ quý ngồi ở phía xa, tay vắt sau lưng, thoạt nhìn thừa lực ứng phó với mấy đòn công kích của quý.

La Kỳ đôi lúc bắt gặp ánh mắt của nàng, y cảm thấy, sâu trong cặp mắt xinh đẹp kia ẩn chứa một chút thương hại.

“Nữ quý nhìn ra tình cảm của mình?” La Kỳ thoáng nghĩ, “Bất quá, hình như cô ấy cũng không có ý định nói cho tiểu tử kia biết, vậy nên cứ thế đi.”

Nếu đã quyết định, La Kỳ cho rằng mình bây giờ nên tìm cách giúp quý, chứ không nên tiếp tục đắm chìm vào vấn đề tình cảm của bản thân nữa.

“Vậy phải làm sao mới có thể tìm được người đó?” Trong tim phiền muộn, La Kỳ thấp giọng thì thầm “Hay là cứ đến cửa hàng bánh bao hỏi một chút.”

16. Chương 16

CHƯƠNG THỨ MƯỜI SÁU

Bất quá, khi La Kỳ do dự lại do dự sau đó phải tự ép mình đi vào cửa hàng bánh bao dò xét tin tức, đại môn Trần Ký lại lạnh lùng đóng chặt.

La Kỳ chỉ có thể nhòm nhòm qua liêm cửa, mặt ghệt ra, buồn bực không nói nên lời.

“A? Lão Trần? Đi đón con trai từ sớm rồi.” Lý đại gia bị y ngăn lại hỏi thăm, tay giữ chặt dây không cho con chó nhỏ nhảy loạn, “Tiểu Xa tiểu tử kia hôm nay trở về mà. ”

“Như vậy a, cháu cảm ơn bác.” La Kỳ khách khí hướng lão nhân gia cười cười.

Lý gia khoát khoát tay, tiếp tục dắt chó đi dạo.

La Kỳ không biết phải làm gì tiếp theo, chỉ đành trở về nhà —— bởi vì, kỳ nghỉ hè đã đến.

Kỳ nghỉ hè đến, thành phố đột nhiên vô cùng náo nhiệt. Bất kể nhiệt độ bên ngoài có cao bao nhiêu, thời gian có muộn thế nào, luôn có học sinh cùng sinh viên khắp nơi dạo phố, vì vậy trạm thai người đi kẻ ở cũng tăng lên đáng kể.

Quý đối với tình trạng trước mắt cũng không mấy quan tâm. Dù sao, chen chúc hay không cũng chẳng mắc mớ gì tới hăn. Thế nhưng La Kỳ ngược lại không muốn buồn bực cũng khó —— thường ngày đến cuối tuần, trạm thai thường rất vắng vẻ, vì vậy y có thể quang minh chính đại cùng quý tán gẫu. Nhưng bây giờ người đến người đi, không cẩn thận một chút liền bị hiểu nhầm thành kẻ điên ngay.

“Vậy tối nay gặp nhau đi.” Quý thờ ơ, La Kỳ lại cảm thấy trong lòng hăn nhất định là đang cười to a.

Về phần nguyên nhân tại sao y không vui vẻ như tiểu tử kia..... La Kỳ cảm thấy giữa đêm hôm đi gặp mặt một con quý thì có gì hay ho.

Thấy đối phương bộ dáng ủy khuất, quý quả nhiên cười rộ lên “Uy uy, anh là trẻ con sao?”

La Kỳ trừng mắt, yên lặng quay đi.

Mấy lần liên tiếp đi gặp quý vào buổi tối, La Kỳ đều bắt gặp mấy đôi tiểu tình nhân quần quýt yêu đương nơi trạm thai vắng vẻ.

Như vậy, như vậy phải nói làm sao?

“Nói nhảm,” Quý vung vẩy đôi chân, “Tôi ở đây cũng đã bốn năm, mấy cảnh này chẳng lẽ lại chưa từng thấy qua?”

La Kỳ có chút sinh khí, quả muốn đem quý cùng đôi nam nữ học sinh trung học kia kéo tới đánh một trận —— đáng tiếc, người phía trước y đụng không tới, người phía sau quần áo xốc xếch đã sớm bỏ chạy mất dạng.

“Tóm lại, không thể để cho hắn tiếp tục ở trạm thai ngây ngô ” La Kỳ càng thêm quyết tâm.

Thế nhưng đại môn Trần Kỳ lại một lần nữa đóng chặt, y nhìn cảnh đó mà lòng muốn phát hỏa.

“Nga, ngày mai quay lại xem sao.”

La Kỳ ủ rũ cúi đầu quay về nhà, ngã vào ghế salon, trong đầu suy nghĩ vẫn vơ, thời gian cũng trôi qua thật nhanh.

Công việc an ổn, cũng không ai cố ý gây khó dễ —— chỉ cần là người sáng suốt thì đều nhìn ra La Kỳ chẳng cso khả năng cạnh tranh gì hết —— ngược lại nghiên cứu sinh mới được tuyển vào công ty, chưa gì đã bị nhân viên khác soi mói sai bảo. La Kỳ là loại không thích đi quản chuyện của người khác, thỉnh thoảng mấy lần nhìn không nổi, mới âm thầm giúp đỡ tiểu tử kia một chút. Qua vài lần, tiểu tử kia liền coi La Kỳ như đại ca kết bái, luôn đem mọi chuyện ra than phiền với y.

La Kỳ tuy là một người chậm chạp, thế nhưng lại rất nhạy cảm, tiểu tử kia quả thật có nền móng rất tốt Bằng đại học hạng ưu, phong hoa chính mậu, nếu không trải qua một chút khổ đau thì sẽ khó thành công.

Bất quá La Kỳ sẽ không nói ra, cứ để cuộc đời dạy hắn, chỉ sợ cách thức sẽ không dễ chịu mà thôi.

Ngoại trừ mấy vấn đề nho nhỏ kia, bây giờ có thể khiến cho La Kỳ phiền lòng, tựa hồ chỉ có chuyện của quý mà thôi.

Vì đã quyết giúp quý đầu thai chuyển thế, cho nên La Kỳ mỗi ngày ngồi ở trạm thai càng lúc càng lâu, đôi khi hai người cùng im lặng, đôi khi quý lại ngân nga một giai điệu kỳ quái nào đó, còn La Kỳ sẽ ở một bên an tĩnh lắng nghe.

Một ngày lại một ngày trôi qua.

Thật ra mấy chủ đề quý nói, La Kỳ đều không quá hứng thú Nhưng chỉ cần đối phương mở miệng, y liền cảm thấy mấy thứ kia cũng chẳng nhàm chán lắm.

“Ai” La Kỳ khe khẽ thở dài, trong miệng nhàn nhạt chua xót, “Lại quên mua cơm trưa rồi.”

La Kỳ từ trên ghế salon bò dậy, đi vào bếp lục mỳ gói, sau đó thuận thực cho vào nồi đun sôi, mỳ chín liền cho vào bát, thêm chút gia vị, cuối cùng là bưng ra phòng khách ngồi xử lý.

Y không đói bụng, nấu mỳ bất quá là bởi đến giờ ăn cơm mà thôi.

“Không a, còn có nguyên nhân khác nữa.” Trong lòng y tựa như có một giọng nói cất lên, pha chút cười cợt, “Người chẳng qua là không muốn tiếp tục nghĩ đến hắn đi?”

La Kỳ ngây ra bất động, sau đó cảm thấy ghen ứ nơi cổ họng.

Cổ ăn xong bát mỳ, La Kỳ cầm chén đĩa ném vào bồn rửa, quay lại phòng khách, người vẫn như cũ mềm oặt ngã vào ghế salon.

Máy điều hòa mua đã lâu tất nhiên sẽ có tạp âm, La Kỳ vừa nghe từng đợt kêu “ro ro” vừa nhìn đồng hồ gần người.

“Có lẽ mình nên tìm đạo sĩ hoặc bà đồng?” Y nghĩ thầm, “Bà cụ hàng xóm không phải có người quen làm việc này sao? Hay là thử hỏi một chút? Nếu không biết đâu lại tìm được biện pháp nào đó.....”

La Kỳ cảm thấy rất hưng phấn, thế nhưng còn chưa tận hưởng sung sướng bao lâu, y đã bị dội ngay một gáo nước lạnh “Hình như mấy vị đạo sĩ nổi tiếng đều bị căn sát thúc thúc bắt vào trại giam rồi a.....Ngô, hay là thôi quên đi.”

“Bây giờ phải làm cái gì mới tốt a?”

Cho nên vào ban đêm, La Kỳ vẫn như cũ đến trạm thai kể lại sự việc trải qua trong ngày.

May mắn không có ai đứng chờ xe, y thở phào nhẹ nhõm. Vậy là mình sẽ không cần đề ép cổ họng giả bộ ho khan nữa.

La Kỳ bước nhanh hơn, tiến đến gần quỳ vẫy vẫy tay.

Đổi phương ngược lại không thêm để ý đến y, nghẹo đầu cười khúc khích.

Thấy thế La Kỳ đành cất tiếng gọi “Uy. Cậu đang làm cái gì đấy ”

“A? La Kỳ ” Quỳ rút cuộc cũng chú ý đến sự tồn tại của y. Hấn hưng phấn nhào tới, sau đó đột nhiên dừng lại, vẻ mặt vô cùng kỳ quái.

“Hôm nay xảy ra chuyện gì mà lại hưng phấn như thế?” La Kỳ vừa hỏi, vừa nhảy qua phía trước trạm thai.

Quỳ lập tức phiêu đến bên cạnh y, vịn vịn ngón tay áp úng, một đôi mắt lượng dọa người.

La Kỳ cẩn thận lui lại nửa bước “Cậu muốn làm gì?”

“Tôi có thể làm gì a ” Quỳ “hắc hắc” cười hai tiếng, “La Kỳ, tôi thấy anh ấy rồi ”

“A?” La Kỳ sửng sốt, “Cậu nói cái gì?”

“Tôi nhìn thấy anh ấy rồi ”

17. Chương 17

CHƯƠNG THỨ MƯỜI BẢY

Trong một khoảng khắc, La Kỳ cảm thấy mình cái gì cũng không nghe được. Y nhìn quỳ thao thao bất tuyệt, miệng nhỏ không ngừng khai khai hợp hợp, thế nhưng bên tai không một thanh âm nào không lọt vào.

Quỳ ngừng lại, nhìn vẻ mặt ngây ngốc của y mà vô cùng nghi ngờ.

La Kỳ biết mình phản ứng có thể không đúng lắm, cho nên y đành cố mở miệng cười cười, kết quả gương mặt có vài phần vụng vụng.

La Kỳ nghĩ bản thân nên nói gì đó mới phải, vì vậy y hỏi “Phải không? Cậu thấy ở đâu?”

Bên tai đột nhiên “ông ——” một tiếng, hôn mê lập tức tịch quyển toàn thân. La Kỳ cố gắng đứng dậy, chịu đựng một đoạn ngắn khó chịu, chờ tinh thần tỉnh táo lại, hết thấy tựa hồ khôi phục bình thường —— hiện tại y có thể nghe rất rõ ràng tiếng quỳ cười khúc khích, hấn vừa cười vừa nói “Chính là ở chỗ này a. Anh ấy xuống xe, sau đó tôi liền nhìn thấy.”

“Thật là trùng hợp.” La Kỳ cũng cười.

Quỳ bĩu môi “Trùng hợp cái gì a, bốn năm mới gặp một lần ” Bất quá miệng oán trách thì cứ oán trách, trên mặt hấn lại toát ra niềm vui khó cưỡng.

Ôn nhu, thỏa mãn, mang theo nụ cười của hài tử.

La Kỳ cảm thấy thân thể một trận đau đốn, đau đốn dường như cắt sâu vào da thịt, y phải cố hít thở thật nhẹ mới không ngã xuống ngay trước mặt quỳ. Y cẩn thận nuốt vào từng ngụm khí nhỏ, đè nén buồn

khổ, giọng nói tỏ ra khinh khinh phiêu phiêu “Kia, lần này cậu có thấy được bộ dáng của đối phương hay không?”

“Thấy được a ”

Tướng mạo trầm ổn, mi mục ngạnh khí, trên mắt đeo một gọng kính kim loại —— La Kỳ rất tự nhiên nhớ tới bức ảnh thật lớn chụp cả gia đình được treo chính giữa cửa hàng, cửa hàng bánh bao Trần Ký.

“Tôi biết hần sống ở đâu.” La Kỳ nghe chính mình nói như vậy, âm điệu vội vã, tựa như cơn gió lướt qua mặt hồ chiều cuối thu, “Ngày mai có thể dẫn người tới gặp cậu.”

“Có thật không? ” Quỷ vui mừng hoan hô, tựa như tiểu hài tử được tặng kẹo.

Khóe mắt La Kỳ nóng lên, có mấy lời thiếu chút nữa bật ra.

Chẳng qua có như thế nào, chưa nói chính là chưa nói.

“Thôi thì, giúp cậu ta hoàn thành nguyện vọng sau đó an an tâm tâm mà đi thôi.” La Kỳ cười khổ Âm dương đôi ngã, như vậy cố chấp để mà làm gì?

Không có pháp thuật thông thiên, lại càng không có khả năng xoay chuyển càn khôn, La Kỳ chẳng qua chỉ là một tiểu nhân vật trên cõi đời này. Tiểu nhân vật có thể ảo tưởng, lại không thể vọng tưởng. Ảo tưởng có thể mang đến cho cuộc sống vốn bình thản thêm vài điểm sắc thái, vọng tưởng ngược lại chỉ có thể đả thương tâm hồn con người.

Đêm dần dần sâu, La Kỳ hướng quỷ đang tràn trề hi vọng nói lời chúc ngủ ngon, sau đó xoay người về nhà.

Quỷ ở đằng sau khẽ cất tiếng gọi.

La Kỳ quay đầu Dưới ánh đèn quỷ nghèo đầu cười, mình lẳng tựa như một bức tranh sơn dầu tinh xảo.

“Cám ơn anh.” Quỷ nói, “Thật sự rất cảm ơn anh.”

La Kỳ cười cười, không đáp, chỉ hướng hần khoát khoát tay, sau đó lặng lẽ đi sâu vào bóng tối.

Gió đêm, côn trùng kêu vang, một đêm không ngủ.

Thứ hai La Kỳ dậy thật sớm, đánh răng rửa mặt, thay đổi y phục sau đó chạy thẳng tới cửa hàng bánh bao.

Trần Ký mở cửa từ lâu, lúc La Kỳ đến nơi, trong *** đã có mấy khách quen vừa ăn vừa nói chuyện.

Lão bản nương nhìn thấy La Kỳ, vẫn như cũ vui vẻ kêu y ngồi xuống.

La Kỳ bưng chén sữa đậu nành hướng lão bản nương hỏi thăm “Triệu tỷ, nghe Lý đại gia nói Trần Xa đã trở lại?”

“Đúng rồi.” Lão bản nương cười tươi như hoa, “Hôm qua vừa mới trở về đã đòi ra ngoài, hôm nay lại nói muốn tới giúp một tay —— nó có thể giúp cái gì kia chứ Lúc nào cũng lóng nga lóng ngóng ”

“Vậy ít nhất con cũng có thể giúp mẹ thu tiền mà.” Ngoài cửa có người bước vào Thân hình dong dong cao, vẻ mặt tươi cười, thoạt nhìn rất ôn hòa.

“Con ta, Trần Xa ” Lão bản nương vô cùng tự hào giới thiệu.

La Kỳ默默 nhìn chăm chăm Trần Xa, y hoàn toàn không cảm thấy dù chỉ một chút ghen tỵ hay phần hận nào chẳng qua là bình tĩnh chờ đến cơ hội thích hợp, sau đó đối với người kia nói “Cậu mạnh khỏe chứ, Trần Xa, tôi tên là La Kỳ, có chuyện muốn nhờ cậu giúp.”

Trần Xa rất kinh ngạc, nhưng không cự tuyệt. Hần thậm chí còn tình nguyện đi cùng với La Kỳ tới trạm thai, sau đó chờ y mở lời.

Quỷ ở bên người Trần Xa hưng phấn đảo vòng quanh, La Kỳ câu câu khóe miệng, cười không nổi. Y dời đi tầm mắt, nhẹ giọng hỏi Trần Xa “Trạm thai này cậu không mấy khi đến à?”

Trần Xa hơi hơi cúi đầu, đáp “Ở gần nhà tôi cũng có một cái trạm thai.”

Mặt đường bị ánh dương chiếu rọi, La Kỳ nháy mắt nháy đôi mắt chua xót, cơ hồ chảy ra lệ quang “Bốn năm trước ở đây đã từng xảy ra một tai nạn giao thông, cậu còn nhớ không?”

“Nhớ a, tôi lúc ấy cũng ở hiện trường” Trần Xa do dự một chút, “Là chuyện xảy ra ngoài ý muốn, anh quen với người đó sao?”

“Coi như quen biết đi.” La Kỳ nhẹ nhàng đáp.

“Vậy anh tìm tôi.....”

La Kỳ giương mắt nhìn hần, đối phương cũng lo lắng nhìn lại y. La Kỳ đột nhiên có chút nhụt chí Đại nam sinh Trần Xa này thực sự là người rất tốt, toàn thân cao thấp đều là học sinh giỏi, hơn nữa lại được gia đình bao bọc nên lớn lên vô cùng đơn thuần.

“Người bị tai nạn giao thông đó” La Kỳ cố gắng nói thật gãy gọn, “Hần vẫn muốn nói cho cậu nghe, đó là... hần rất thích cậu.”

“A?” Trần Xa lập tức đỏ mặt.

La Kỳ càng cảm thấy buồn bực Người đơn thuần như vậy..... mình tại sao lại bị bức ảnh kia lừa, cho rằng tiểu tử này rất trầm ổn a?

“Cái đó,” Trần Xa cố gắng nghiêm mặt, vẫn như cũ lễ phép nhìn thẳng vào La Kỳ, “Thực xin lỗi, tôi bây giờ đã có bạn gái, xin anh nói lại với cô ấy..... ách, chờ một chút, tôi nhớ người bị tai nạn giao thông hồi đó hình như là một nam sinh mà..... La tiên sinh anh có phải hay không tìm lộn người?”

La Kỳ lắc đầu “Không đâu.”

“A.....” Trần Xa có điểm ngây ngốc.

“Phốc xuy ——” Quỷ ở bên cạnh hần đột nhiên bật cười thành tiếng.

La Kỳ nhìn thấy như vậy cũng cảm thấy muốn cười theo.

“Vô luận như thế nào,” Trần Xa nuốt một khẩu nước miếng, ngượng ngùng gãi gãi đầu, “Xin La tiên sinh giúp tôi nói cho cậu ta biết, cảm ơn đã thích tôi, bất quá tôi không thích đồng tính luyến ái, hơn nữa cũng có bạn gái rồi.....”

Trần Xa nói rất chân thành, lúc gần đi hần còn thật tâm cầu nguyện cho nam sinh kia được hạnh phúc.

“Bây giờ mà vẫn còn người đơn thuần như vậy a.” La Kỳ than thở.

“Anh ấy là một người tốt.” Quỷ nói, “ Anh cũng là một người tốt.”

“Hần không thích cậu, cậu sẽ không cảm thấy khổ sở chứ?”

“Có cái gì mà phải khổ sở a Có thể nói cho anh ấy biết tấm lòng của mình là tốt rồi ”

La Kỳ cười cười.

Quỷ bay tới bên cạnh y, thỏa mãn tặng cho đối phương một ôm “Cám ơn anh.”

“Không cần cảm ơn.” La Kỳ khẽ lắc đầu.

Quỷ ghé vào lỗ tai y thở dài “La Kỳ, anh sau này cũng đừng giống như tôi —— có người mình thích nhất định phải nói cho đối phương biết, chớ giữ trong lòng sau này lại phải hối hận.”

La Kỳ nhắm chặt hai mắt. Trong lòng tựa như có gì đó đang gào thét, loạn cắn nội tạng, muốn phá toang ***g ngực mà chui ra.

“Tôi thích em.” Y nhẹ giọng nói.

Im lặng.

La Kỳ mở mắt ra Người đang ôm y đã không còn thấy đâu nữa.

Quỷ... thực sự đã tan biến rồi.

18. Chương 18

CHƯƠNG THỨ MƯỜI TÁM

Trạm thai biến thành trạm thai không còn quý.

Cho dù La Kỳ mỗi tối đều ra đây ngồi, mỗi cuối tuần đều ra đây ngây ngốc, thế nhưng, sẽ không còn nữa một người nhẹ phiêu đến gần y.

Sẽ không còn nữa người nào đó lẳng lặng ngồi trên nóc trạm bài, đưa bàn tay hướng về phía mặt trời, sau đó nói “Mùa hè nha”.

Sẽ không còn nữa người nào đó đứng ngơ ngác dưới cơn mưa, đối với xung quanh hết thấy đều không để ý.

Sẽ không còn nữa người nào đó luôn hỏi y mang theo cái gì để ăn sáng, sẽ không còn nữa người nào đó mỗi ngày cùng y cãi vã.

Trạm thai không còn quý, cũng chẳng khác nào một trạm thai bình thường.

La Kỳ có lúc giữa đêm khuya ngồi đại một chỗ nào đó, đôi khi y lại nghe được tiếng thở dài thật khê —— cứ cho là tiếng thở dài đi, bởi lẽ thanh âm kia quá mờ ảo, cũng có thể chỉ là một cơn gió nhẹ nhàng thổi qua tầng tầng cỏ lá còn đọng sương —— La Kỳ cảm thấy, cũng có thể là nữ quý kia.

Rất kỳ quái đó là, sau khi quý biến mất, La Kỳ cũng không nhìn thấy nữ quý thêm lần nào nữa.

“Cho nên, có lẽ quý vẫn ở chỗ này, chẳng qua là mình không thể thấy hấn mà thôi?”

Cũng bởi vì lý do ấy, La Kỳ một ngày lại một ngày đến trạm thai ngồi chờ phép màu xảy ra.

Mùa hạ trôi qua là mùa thu úa tàn, mùa thu kết thúc là mùa đông lạnh lẽo.

Ở trạm thai một mình nhìn tuyết rơi thật sự rất tịch mịch, có lẽ là do xung quanh không có nhiều nhà cửa che chắn, cho nên lúc tuyết rơi, La Kỳ cảm thấy giữa trời đất này, chỉ còn lại y một người...

Không có quý, cuộc sống vẫn như cũ tiếp tục trôi đi. Cha mẹ thân thể đều tốt, công việc lại ổn định, giao thiệp cùng đồng nghiệp cũng coi là bình thường, trừ nghiên cứu sinh mới làm đã xin từ chức, những cái khác, không có gì đặc biệt.

Những chuyện đã từng xảy ra, La Kỳ thì thoáng có nghĩ đến, lại cảm thấy phải chăng tất cả chỉ là một hồi mộng ảo.

Giờ đây, mộng đã vỡ rồi.

Hôm nay tan ca, La Kỳ thu thập xong tài liệu, chuẩn bị về nhà. Đồng nghiệp bàn kế bên trách trách hô hô nhào tới “Tiểu La, tối nay thiếu người a, đi cùng đi ”

La Kỳ đề phòng lắc đầu một cái “Cho xin, chơi với các cậu mình chịu không nổi đâu.”

“Ai nha, người ta sống bốn năm thực vật cũng có thể tỉnh lại, vậy nên La Kỳ cậu nhất định có thể thắng cá cược ít nhất một lần mà ”

“Hai điều đó vốn không thể so sánh a ” La Kỳ buồn cười, “Mẹ mình sắp sinh nhật rồi, mình phải đi chọn lễ vật nữa. Các cậu nếu thiếu người sao không đi tìm Mạnh Sa?”

“Cô ta?” Đồng nghiệp run run, “Cùng cô ta chơi bài lần nào cũng xui xẻo. Hôm trước thì mất điện, hôm sau đến lượt Hoa Thán bị ngộ độc thực phẩm —— nữ nhân kia giết người không thấy máu a ”

“Nào có kinh khủng như vậy.” La Kỳ tránh hấn, “Không tiếp chuyện cậu được nữa rồi, mình phải về đây.”

Nói là chọn lễ vật, La Kỳ chẳng qua là lượn lờ tìm mấy cửa hàng để chọn bọc quà sao cho đẹp mắt chút, vậy nên cũng không mất nhiều thời gian là mấy.

Tuyết đọng trên đường đã sớm được dọn quang, xe buýt chậm rãi khai thông, gió lạnh từ cửa sổ chui vào, khiến cho La Kỳ từng trợn run run.

Ngoài kia tuyết lại bắt đầu rơi, bầu trời một mảnh xám tro u ám.

Xe đến trạm, La Kỳ kéo cao cổ áo xông ra ngoài.

Trạm thai chỉ có duy nhất một người đang ngồi, xung quanh cuốn lớp áo thật dày, lặng im không nhúc nhích.

La Kỳ hơi dừng bước, lo lắng hỏi “Uy, nơi này gió lớn, cậu không sao chứ?”

Đối phương ngẩng mặt lên.

La Kỳ bất giác đánh rơi hộp quà trên tay.

“Tôi không sao, chỉ là muốn ngồi ở đây một lát thôi.” Người kia cười, sắc mặt có chút tái nhợt.

La Kỳ bất động thanh sắc nhặt hộp quà lên, đi tới bên cạnh hắn, phủ phúi lớp tuyết dính trên ghế, sau đó ngồi xuống.

Người nọ tò mò nghiêng mặt sang, hỏi “Chúng ta trước kia đã gặp nhau rồi phải không?”

“Tại sao lại hỏi vậy?”

“Chỉ là cảm giác thôi.” Hắn cười cười, “Tôi từng bị tai nạn giao thông, phải sống bốn năm thực vật, sau này tỉnh lại rất nhiều chuyện đều không nhớ.”

“Cậu thật may mắn.”

“Đúng không? Tôi cũng cảm thấy như vậy.” Nụ cười của hắn rộng thêm, bộ dáng đặc ý so với trước đây không có nửa điểm khác biệt.

“Tuyệt rất lớn,” La Kỳ hỏi hắn, “Cha mẹ sao lại để cậu một mình chạy đến đây a?”

“Tôi trốn đi đấy.” Đối phương sờ sờ cái mũi đã đỏ ửng vì lạnh, có chút ngượng ngùng, “Tôi nhớ nơi này...”

“A?”

“Đường như tại đây đã từng có người nói với tôi một câu vô cùng quan trọng, thế nhưng tôi vẫn chưa kịp trả lời.”

Cơn gió chợt đổi hướng, có một bông tuyết lặng lẽ rơi vào trong mắt La Kỳ, sau đó liền hóa thành nước — nước không lạnh lẽo, nước thực ấm áp.

“Tôi là La Kỳ,” Y vươn tay, “Cậu tên gì?”

“Dương Thụy.”

“Dương Thụy,” La Kỳ cười, y cầm lấy tay đối phương, chậm rãi nói, “Tôi có đôi lời muốn nói với cậu.....”

“.....”

.....

Gió lớn, bông tuyết theo gió bay bay. Trạm thai nho nhỏ giấu mình trong gió tuyết, thật khó nhìn ra, thế nhưng, nó vẫn luôn ở đây.

Vẫn luôn tồn tại...

– Chính văn hoàn –

.....

19. Chương 19: Phiên Ngoại 1

Dương Thụy luôn cảm thấy rất kỳ quái.

“Chúng ta lần đầu tiên gặp mặt là khi nào?” Hắn hỏi La Kỳ.

La Kỳ khẽ nghiêng đầu, nghiêm túc nhìn sâu vào mắt hắn, sau đó mỉm cười “Em nói thử xem nào?”

Dương Thụy đương nhiên không thể trả lời y.

Sau khi thân thể của hắn hoàn toàn khôi phục, trí nhớ cũng chậm chậm trở lại bình thường — dù cố gắng cách mấy, Dương Thụy vẫn không thể nhớ rõ mình rốt cuộc ở địa phương nào lần đầu tiên gặp được La Kỳ.

“Em tại sao cứ khẳng khẳng cho rằng chúng ta quen biết trước khi em bị tai nạn giao thông a? ” La Kỳ ôn nhu nở nụ cười.

Dương Thụy lại cảm thấy vẻ mặt tươi cười của tên kia rất không có hảo ý. Hắn cẩn thận suy nghĩ một chút, cảm giác mình gần đây hình như không làm chuyện gì có lỗi với La Kỳ, vì vậy liền ưỡn ngực hỏi lại “Chẳng lẽ anh lại đi nói với người lần đầu tiên gặp mặt cái gì mà ‘Cho tôi một cơ hội’ sao?”

La Kỳ nháy nháy mắt, lại một lần nữa muốn đem gương mặt tươi cười đánh lạc hướng đối phương.

Dương Thụy liếc mắt, quyết định không để ý tới y.

La Kỳ không lên tiếng, lặng lẽ đi làm việc của mình.

Dương Thụy có chút nhụt chí. Đây cũng không phải là lần đầu tiên a. Mỗi khi hắn hỏi điều này, La Kỳ luôn không chịu thành thật.

“Em nghĩ không được, anh không thể nói cho em hay sao? ” Hắn hận a hận, sau đó liền giầy xéo bánh bao mềm mềm trong tay, cuối cùng lại buồn bực phát hiện bản thân rất đói bụng.

“Anh vừa mua bánh bao cho bữa sáng ngày mai, để trong phòng bếp đó, em nếu đói bụng liền đi hấp lại mà ăn.” La Kỳ liếc nhìn bánh bao trong tay hắn, thiện giải nhân ý (rất giỏi đoán biết ý tứ của người khác) đến mức Dương Thụy muốn nạo tường.

La Kỳ thấy hắn vẫn bất động, liền chậm rãi đứng dậy, đi vào phòng bếp bận rộn.

Dương Thụy nhìn bóng lưng y, đột nhiên cảm thấy không rõ là tư vị gì.

La Kỳ rất tốt, rất cẩn thận, rất biết quan tâm, là một người bạn vô cùng hoàn hảo — nhưng y có chuyện gì buồn bực cũng đều không nói ra, điều này làm cho Dương Thụy cảm thấy rất không thoải mái — tựa như bản thân là một kẻ thật vô dụng.

La Kỳ ít khi kể chuyện của mình, nếu như Dương Thụy không hỏi, y cũng sẽ không nói gì cả. Mặc dù La Kỳ luôn bảo đảm rằng, đây chẳng qua là cá tính của y mà thôi, thế nhưng, Dương Thụy vẫn cảm thấy vô cùng bất an.

Bất an — Dương Thụy sờ sờ ngực, nơi đó mặc dù nhảy lên không nhanh cũng không chậm, nhưng thủy chung vẫn là không thoải mái.

Dương Thụy luôn thắc mắc “Vì cái gì anh ấy lại thích mình?”

Hắn tính cánh chưa đủ tốt, không tỉ mỉ, không biết quan tâm, lại không biết làm việc nhà, bởi vì lãng phí bốn năm nằm trong bệnh viện, cho nên bây giờ vẫn đang đi học.

“Nhất vô thị xử (với người: không có lấy một ưu điểm, với vật: không có chỗ để sử dụng).” Dương Thụy tự nhận xét bản thân như vậy.

Hắn cảm thấy bất an, rất bất an. Một trạm thai ngập tuyết, bây giờ nghĩ lại thật giống như mộng ảo, không cẩn thận sẽ tỉnh giấc. Lần đó bản thân vẫn chưa hoàn toàn phục hồi, chẳng qua là gạt người nhà lên chạy ra ngoài, sau đó, liền gặp được La Kỳ.

Một La Kỳ tốt như vậy.

Mặc dù La Kỳ luôn nói mình rất bình thường rất bình thường, thế nhưng Dương Thụy lại không cảm thấy như vậy. La Kỳ đối với công việc rất nghiêm túc, có trách nhiệm, nấu cơm ăn thật ngon, lại được trưởng bối vô cùng yêu mến — so với bản thân, y thật sự là hơn quá nhiều.

Một La Kỳ tốt như vậy tại sao lại thích hắn?

Dương Thụy đã từng tin tưởng thậm chí còn tự mình trải nghiệm tiếng sét ái tình, nhưng hắn bây giờ lại cảm thấy lo ngại — bản thân vốn chẳng có gì nổi bật Người mà trước đây hắn đã thật lâu thật lâu thầm mến, sau khi Dương Thụy tỉnh lại, đối phương đã trở thành một cái bóng mơ hồ trong ký ức, vì vậy hắn có chút sợ, sợ có một ngày trong lòng La Kỳ mình cũng sẽ biến thành một cái bóng như vậy.

Cho nên, hắn muốn chứng minh tình cảm của mình.

Dù sao hắn thích La Kỳ, rất thích — như vậy La Kỳ, y có biết chăng?

“Coi chừng nóng..... đang suy nghĩ gì vậy?” La Kỳ lấy lại một nửa cái bánh bao từ tay Dương Thụy, phồng mồm thổi bớt hơi nóng, nhiệt lượng bên trong liền hóa thành hơi nước màu trắng, mang theo mùi thơm mê người.

Dương Thụy nuốt ngụm nước miếng, gương mặt lạnh lùng “Chúng ta lần đầu tiên gặp mặt rốt cuộc là lúc nào?”

La Kỳ buồn cười “Vẫn còn suy nghĩ cái này a. Đây, bánh bao nguội bớt rồi đó.”

Dương Thụy đưa tay nhận lấy, bĩu môi “Nếu anh chịu nói cho em biết thì em đã không phải suy nghĩ nhiều như vậy làm gì a.”

“Được rồi.” La Kỳ nghiêm trang gật đầu một cái, “Thật ra, chúng ta lần đầu tiên gặp mặt chính là ở cái trạm thai đó. Bất quá lúc ấy bộ dáng của em không như bây giờ.”

“Tiếp tục a.”

“Em lúc ấy là một con quỷ.”

“.....” Dương Thụy cảm thấy khóe miệng khẽ giật một cái, “Anh..... sao có thể không nghiêm chỉnh một chút. Lại nói đối em Trên đời này làm gì có quỷ kia chứ ”

La Kỳ chẳng qua là mỉm cười.

Dương Thụy trừng y. Thế nhưng trợn mắt nhìn y nửa ngày, La Kỳ đáng vẻ vẫn vô cùng nhàn nhã. Dương Thụy chỉ có thể đầu hàng, cúi đầu buồn bực gặm bánh bao.

Hắn thích nhất bánh bao thanh thái hương cô. Dương Thụy không biết La Kỳ làm thế nào biết được mình thích ăn món này, hoặc có thể chỉ là ngẫu nhiên, nhưng hắn vẫn len lén cảm thấy vui vẻ.

Được người mình yêu thương quan tâm sẽ luôn cảm thấy vui vẻ.

“Cho nên, không cần phải tự oán trách bản thân, tai nạn xe cộ cũng có thể vượt qua, nhất định sẽ có tương lai a.” Dương Thụy vừa gặm bánh bao vừa nghĩ, “Dù sao mình so với anh ấy vẫn trẻ hơn vài tuổi, sau này đến lượt mình chiếu cố anh ấy tốt lắm.”

Nghĩ như vậy, Dương Thụy thoáng cái liền cảm thấy vô cùng vui vẻ.

“Không còn giận nữa sao?” La Kỳ thở phào nhẹ nhõm, “Quả nhiên bụng đói sẽ ảnh hưởng đến tâm tình a. Đúng rồi, từ sau anh sẽ mua nhiều nhiều đồ ăn bỏ vào tủ lạnh là được.”

“.....”

“Ngô? Tiếng gì vậy? Dương Thụy, em mài nha làm gì?”

“Làm gì?” Có kẻ cười gằn, “Lão tử muốn ăn thịt người ”

.....

“La Kỳ.”

“Ừm?”

“Chớ coi em như trẻ con, chờ đến khi em công tác có năng lực, em sẽ nuôi anh thật mạnh khỏe!”

“A a.”

“Anh nghiêm túc một chút đi, em đang rất nghiêm túc đó ”

“Hảo a.”

“Thật? ”

“Thật.”

“.....”

“Chớ cười ngu, ngủ đi.”

“Nga.”

.....

Vì vậy, lại một đêm yên tĩnh trôi qua.

20. Chương 20: Phiên Ngoại 2

“Lần đầu tiên” của La Kỳ và Dương Thụy đúng là một thảm họa.

Thực ra thì, đây cũng không hoàn toàn là lần đầu tiên, dù sao hai người thi thoảng ôm một cái sờ một cái cũng đã từng thử qua nhưng để đến mức trực tiếp ấy ấy vẫn rất xấu hổ nha, nói thế nào cũng phải dần dần làm quen mới được.

Lần đầu tiên của hai người, vẫn là Dương Thụy bị áp bên dưới. Nguyên nhân rất đơn giản, hắn vừa mới phục hồi đương nhiên sẽ không có khả năng làm cái gì với La Kỳ.

Nghĩ lại, thực là ngoài ý muốn a. Tối hôm đó, Dương Thụy đi tắm rửa từ sớm, quỳ quỳ túy túy chui vào phòng ngủ. La Kỳ cảm thấy kỳ quái muốn hỏi, liền bị hắn cứng rắn đẩy vào phòng tắm.

Nhìn nét cười gian manh trên mặt hắn, La Kỳ thầm đoán Tiểu tử kia khẳng định không làm chuyện gì tốt đẹp.

Cho nên khi La Kỳ tắm xong đi vào phòng ngủ, đã thấy Dương Thụy nằm sấp trên giường hướng y tung mị nhân —— mặc dù càng giống như bị rút gân —— nhìn cảnh tượng ấy, La Kỳ rất trấn định “Kéo cao chân lên a, gần đây thời tiết không tốt đâu.”

Về mặt Dương Thụy cứng đờ, sau đó nghiêng răng nghiêng lợi cố thử thêm lần nữa. Hắn ngẩng đầu một góc 45 độ, ánh mắt sáng rõ mà ưu thương “La Kỳ

” dư âm lượn lờ, quanh quẩn không dứt.

La Kỳ chợt khựng lại, hoảng sợ hỏi “Em bị làm sao a? ”

Dương Thụy im lặng.

La Kỳ vội vã tiến lại phía hắn, gương mặt lo lắng “Có cần anh đưa em đến bệnh viện hay không, nếu bệnh viện cũng không ổn —— chỉ bằng tìm hòa thượng đạo sĩ vậy?”

Dương Thụy phát điên.

Hắn nhảy dựng lên đứng ở trên giường cư cao lâm hạ, một tay chống nạnh một tay chỉ La Kỳ “Anh Đi lên đây ”

La Kỳ trầm mặc, tầm mắt rơi vào bộ vị trung tâm của đối phương, sau đó bắt đầu chậm rãi cởi quần áo.

Vóc người La Kỳ không phải đặc biệt hảo, nhưng rõ ràng cũng không kém, Dương Thụy nhìn y mà không ngừng chảy nước miếng.

La Kỳ cởi hoàn y phục, thoải mái đi tới mép giường.

Dương Thụy không thèm khách khí một đường đem đối phương áp đảo.

Sau đó chính là kịch liệt hôn môi. Mãnh liệt giao triền, mãnh liệt cắn xé, rõ ràng không cần bị thương, thế nhưng trong miệng lại có ảo giác tinh ngọt. Vì vậy hai người đồng thời hành động chậm lại, cắn xé biến

thành ngậm duyên, đầu lưỡi dây dưa chung một chỗ, tuy không còn kịch liệt, lại cảm thấy vô cùng động tình.

Thân thể đan xen nhau, bộ vị mấu chốt không bị ngăn cản ma sát chung một chỗ, rất nhanh liền trở nên nóng bỏng, tựa như có một ngọn lửa quét sạch lý trí, miệng đắng lưỡi khô.

Dương Thủy ngẩng mặt lên, thở hổn hển hai cái, sau đó hướng La Kỳ cười lấy lòng “Hôm nay cho em làm đi ~”

La Kỳ nhìn hần năm giây, sau đó lật người, áp đảo.

“Anh khi dễ bệnh nhân ” Dương Thủy kêu thảm thiết.

La Kỳ cười cười, một tay chế trụ Dương Thủy, một tay lần xuống phía dưới, dưới nữa, sau đó dừng lại, không nặng không nhẹ bóp một cái.

“A ” Dương Thủy kinh suyễn.

La Kỳ cúi đầu hôn hôn hần “Có bệnh nhân nào giống như em tinh thần cao như vậy a.”

Dương Thủy đáng thương ba ba nhìn y “Cái đó, em sai rồi —— chúng ta giúp nhau như vậy là tốt rồi, giúp nhau như vậy là tốt rồi.....”

La Kỳ bất động thanh sắc “Vậy em chuẩn bị mấy thứ này để làm gì a?”

Dương Thủy mặt như đưa đám “Em rõ ràng đã cắt rất kỹ, tại sao lại bị anh phát hiện chứ ”

“Không có.” La Kỳ có điểm khoái trá, “Là anh gạt em thôi.”

“.....”

“Tốt lắm, mấy thứ đó cắt ở chỗ nào vậy? Bây giờ nói ra cũng là tự giúp em đó. ”

Dương Thủy mặt xoát cái xanh mét, nhưng vẫn phải hạ kiềm đầu hàng, ngoan ngoãn giao phó. Những thứ kia để dễ khá gần, La Kỳ không cần buông đối phương cũng có thể với tới.

“Tự làm tự chịu a” Dương Thủy khóc không ra nước mắt.

La Kỳ đành phải an ủi hần “Tốt lắm tốt lắm, sẽ không đau đâu.”

“.....”

Về phương diện cùng nam nhân ấy ấy, La Kỳ cũng đã nghiên cứu qua. Mặc dù còn chưa từng trải qua thực tế, nhưng y có năng lực cũng có lòng tin sẽ mang lại cho Dương Thủy một trải nghiệm hoàn mỹ.

La Kỳ nuốt nuốt nước miếng bắt đầu hành động.

Sự thật cho chúng ta biết, kế hoạch vẫn mãi là kế hoạch, tham khảo thật nhiều sách báo cũng không có nghĩa là thực tế sẽ thành công.

Dĩ nhiên, đối với lần đầu tiên lại đóng vai trò tiểu công mà nói, La Kỳ quả thật rất đáng khen ngợi.

Y vô cùng cẩn thận chiếu cố Dương Thủy, nghe theo hướng dẫn trong sách làm cho đối phương xuất ra trước, sau đó làm mềm địa phương kia, cuối cùng mới tiến công thần tốc.

Nhẹ nhàng bóp thuốc bôi trơn ra tay, quét lên, sau đó chậm rãi đưa vào, một ngón, hai ngón. Không nghĩ tới sẽ sờ vào đúng huyết đạo, thế nhưng phía trước Dương Thủy lại bất chợt đứng lên.

La Kỳ vô cùng hưng phấn Dương Thủy bên trong rất mềm rất nóng, ngón tay của y có thể dễ dàng xuất nhập.

Vì vậy La Kỳ quyết định, đây chính là thời điểm tiến vào.

Chuẩn bị thật hoàn mỹ.

Đáng tiếc, do mãi theo đuổi hoàn mỹ Vì mong muốn Dương Thủy lưu lại ấn tượng tốt, La Kỳ tốn thời gian rất lâu để tạo khoái cảm cho đối phương —— thời gian quá dài, thế nên La Kỳ cũng nhịn không nổi.

Khi La Kỳ chen vào huyết khẩu nóng ầm kia, Dương Thụy mặc dù đã được chuẩn bị kỹ càng thế nhưng lúc đó hắn vẫn cảm thấy trường đau. Vì vậy, theo bản năng co rút lại một chút.

Sau đó, La Kỳ liền không chế không nổi lập tức xuất ra.....

Đây là một tai nạn ngoài ý muốn. La Kỳ xanh mặt ít nhất một tuần lễ, mà Dương Thụy, cũng ít nhất một tuần lễ bị ác mộng theo đuổi.

– Phiên ngoại hoàn –

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/gap-quy>